

MAGAZÍN

PRAKTICKÉ LETNIČNÍ TEOLOGIE

JARO 2014

<http://www.enrichmentjournal.ag.org>

Vydává: **APOŠTOLSKÁ CÍRKEV** ve spolupráci s nakladatelstvím **LIFE PUBLISHERS**

Redaktor české verze: Radek Smetana, M.A.

Překlady: Marek Goitka, B.A., Mgr. Vladimíra Lasotová

Jazykové korektury: Věra Dvořáková, Radek Smetana

Grafické zpracování: Dita Targoszová

OBSAH

Jeffrey W. Dove

Úvod k Magazínu praktické letniční teologie (str. 4)

Tento magazín ti má přinést povzbuzení, má být zdrojem inspirace a přítelem na tvé cestě následování Spasitele a uskutečňování jeho díla. Má ti pomoci v tom svatém a vznešeném díle, které již konáš.

H. Maurice Lednicky

Série „Život v království“ (str. 5-7)

Tato série je spojením biblické teologie a praktické aplikace. Abychom mohli žít životem zralého věřícího ve světě, v němž se neustále zvětšuje vliv zla, potřebujeme vynakládat permanentní úsilí.

Dvě duchovní království (1. část)

Království světla a království temnoty: každá živá lidská bytost patří do jednoho z těchto dvou duchovních království.

Jeffrey W. Dove

Vyvážená služba a prakticky orientovaný letniční pastor (str. 8-10)

Jaké jsou charakteristické rysy zdravé, rostoucí a vyvážené služby?

Otevřená diskuse na téma jak si zachovat rovnováhu ve službě v místním sboru.

Mark Batterson

Prober se k životu: Jak si vytvořit a udržet osobní životní vizi (str. 11-14)

Pět principů, které ti pomohou objevit a definovat svou osobní vizi pro život.

Máš-li si zachovat svou životní vizi, musíš si pěstovat svatý hlad po Božích věcech.

George O. Wood

Dokonalost v modlitbě (str. 15-18)

Nezáleží na tom, kolik nám je let či jak dlouho jsme ve službě, ani na tom, jak zralí služebníci jsme.

V modlitbě se musíme neustále zdokonalovat a cvičit.

Richard D. Dobbins

Stát se znovu silným: Jak opět nabýt duševní zdraví (str. 19-21)

Zachovej si realistická očekávání a budeš překvapen, o kolik méně tě služba bude stresovat.

Warren D. Bullock

Služba založená na vztazích: propojování zespona nahoru (str. 22-24)

Pokud jsou vztahy tak důležité pro naše duchovní zdraví, dlouhodobou službu a pro naše rodiny, proč žijí někteří služebníci v relativní izolaci?

Mark Wootton

Kompletní letniční série (str. 25-28)

Cílem této série je znovu se podívat, jak Bible definuje význam letnic, a tedy i výraz letniční.

Postřehy ohledně svátku letnic

První zmínku o letnicích v Bibli nenajdeme ve druhé kapitole Skutků, nýbrž ve Starém zákoně. Letnice byly jedním ze sedmi svátků ustanovených Bohem, které měly děti Izraele každoročně slavit.

Kenneth D. Barney

Osnova kázání: Můj osud v ruce máš (str. 29)

Žalm 31,16

ÚVODNÍK

Milí čtenáři,

je tomu již nějaký čas, co jste se mohli setkávat na webových stránkách Apoštolské církve s českou verzí časopisu ENRICHMENT JOURNAL (EJ), který jsme vydávali ve spolupráci s americkým nakladatelstvím LIFE PUBLISHERS. Tento časopis byl určen hlavně pro pastory a křesťanské služebníky a nabízel témata patřící do oblasti praktické teologie.

Důsledky světové finanční krize však dopadly i na našeho amerického partnera, který byl hlavním sponzorem české mutace. Po pouhých třech vydaných číslech jsme museli přistoupit k bolestivému kroku další vydávání EJ pozastavit.

Po nějakém čase se však náš partner znovu ozval s tím, že se mu podařilo konsolidovat finanční zdroje a bude možné pokračovat v podobném projektu. Pro tento obnovený projekt jsme zvolili nový, český název, obsah však zůstává podobný, jako tomu bylo u předešlých vydání časopisu ENRICHMENT JOURNAL. Znovu se na stránkách časopisu setkáte s články autorů pocházejících především z prostředí amerických ASSEMBLIES OF GOD, což je jedna z největších letničních denominací na světě a zároveň strategický partner naší církve. Každé číslo bude opět tematicky zaměřené a bude se věnovat především oblasti praktické letniční teologie. Novinkou od příštího čísla je, že se vždy setkáte i s článkem od autora domácí provenience, který téma reflektuje z české perspektivy.

Jak se dozvíte v úvodníku Jeffreye Doveho, cílem časopisu je být pro čtenáře partnerem na cestě služby. Třikrát do roka se budete moci spolu s autory článků zamyslet nad aktuálními tématy dnešního křesťanského života a obohatit tak své vlastní vnímání daných témat. Jak už jsem uvedl v úvodníku pro první číslo původního EJ, články zohledňují především anglosaskou realitu, ovšem principy, které jsou v nich vyjádřeny, mají povětšinou univerzální charakter, neboť vycházejí z Písma svatého. Je možné je aktualizovat a uplatnit v našem vlastním kontextu a v naší vlastní kultuře. Časopis nemá ambice předepisovat, co má český čtenář dělat. Má mu být jen partnerem v rozhovoru a poskytnout mu pro tento rozhovor náležitý kontext. Může se také stát, že s některými výroky či články nemusí čtenář nutně souhlasit. Máme však naději, že i ve vnitřní diskuzi vycházející z nesouhlasu je možné najít pozitivní moment v tom, že se zamyslíme nad argumenty druhých, prověříme si svůj vlastní postoj, případně jej upevníme nebo, bude-li třeba, dokonce upravíme nebo změníme. Nezbyvá mi, než vyjádřit naději, že tentokrát se dočkáte více než tří čísel a popřát Vám inspirativní čtení. Zároveň budeme vděční za Vaše případné reakce, které můžete zasílat na adresu mplt@post.cz

Radek Smelana,
redaktor české verze

Zdravím Tě,
můj sourozenče ve víře a spolupracovníku, spolu s všemi svatými Pána Ježíše Krista!

Dovol mi v úvodu říct, že jsem nikdy nebyl ve tvém městě a nikdy jsem nenavštívil tvůj sbor. Opravdu nevím o všech věcech, problémech a okolnostech, kterými coby vedoucí procházíš. Působil jsem však mimo Spojené státy americké téměř dvacet let. Žil jsem v několika různých kulturách jihovýchodní Asie a pracoval tam s místními vedoucími církví, vnímal jsem jejich touhy, ztotožňoval se s všemi jejich problémy a byl povzbuzen pokrokem, kterého byli schopni ve své kultuře dosáhnout.

Ze svého působení v buddhistických a animistických kulturách jihovýchodní Asie jsem si osobně odnesl jednu věc, a sice že většina problémů, kterými procházíme, a mnohé příležitosti, které se před námi otevírají, jsou stejné nebo téměř stejné v kterékoli kultuře na zemi.

Všichni vedoucí chtějí být věrní. Všichni vedoucí chtějí být efektivní. Všichni vedoucí chtějí mít vliv na své město, na svou zemi a na lidi, jimž jsou povoláni sloužit.

Vytrvalost je pro každého pastora životně důležitá a houževnaté odhodlání je povahovým rysem, které si musí každý vedoucí ve svém životě osvojit. Avšak každý vedoucí bez ohledu na to, kde nebo v jak obtížném prostředí působí, chce být efektivní. Tato touha se v nás zrodila díky osobě a působení Ducha svatého, jenž v nás přebývá.

I my sdílíme stejnou víru v tebe a tvé povolání. Víme, že plníš svou roli a odděluješ temnotu od světla. Rovněž jsme si vědomi, že občas každý z nás potřebuje pomoc, která přichází zvenčí. Každý z nás chce věřit tomu, že někdo o nás ví, pamatuje na nás a stojí při nás, když usilujeme o naplnění svého poslání.

Tento magazín (tato série článků od vedoucích z celého světa) by pro tebe takovýmto partnerem měl být. Nemá tě poučovat, nemá ambici dělat tě lepším, než jaký jsi, a nemá ti dokazovat, že jsi neschopný. Má ti pomoci v tom svatém a vznešeném díle, které již konáš. Tento magazín ti má přinést povzbuzení, má být pro tebe zdrojem inspirace a přítelem na tvé cestě následování Spasitele a uskutečňování jeho díla.

Chci, abys věděl, že úloha, kterou plníš při realizaci žně pro našeho Spasitele, dojde svého ocenění. Pole jsou připravená ke žni, ovšem dělníků je málo. A jelikož dělníků (vedoucích) je málo, chtěli bychom kráčet spolu s tebou a všemi možnými způsoby ti toužíme pomoci v tom obrovském a náročném úkolu, který před tebou leží.

Prakticky orientovaní letniční pastoři jsou v kultuře Království vzácným a hodnotným artiklem. Modlíme se, aby ti tento magazín a štědrost těch, kteří umožnili jeho vznik, posloužili jako zdroj inspirace pro skvělou službu... tvou službu!

Tvůj bratr

Jeffrey W. Dave

Life Publishers International
Assemblies of God Bible Alliance

SVĚTLO VERSUS TEMNOTA

2 DUCHOVNÍ KRÁLOVSTVÍ

Dr. H. Maurice Lednický

ÚVOD K SÉRII „ŽIVOT V KRÁLOVSTVÍ“

Tato série na téma **života v království** je spojením biblické teologie a praktické aplikace. Je koncipována tak, aby povzbudila duchovní vedoucí v jejich osobním životě a poskytla jim cenný zdroj pro kázání a vyučování. Jednoduše se zaměříme na věčný Boží záměr v podobě vykoupení zkaženého lidstva a obnovení jeho pokojného obcenství s Otcem skrze Ježíše Krista. Existují pouze dvě království – království světla a království temnoty. Každá živá lidská bytost patří do jednoho z těchto dvou duchovních království. Jiné alternativy nejsou. Inspirované Boží slovo je naším neomylným zdrojem moudrosti, Boží Syn nám umožňuje přístup do Božího království a Duch svatý nám poskytuje vedení. Zralý křesťanský život ve světě, kde neustále sílí vliv zla, vyžaduje neochabující vytrvalost. Duchovní boj je intenzívní, neboť satan se neustále snaží přivlastňovat si Boží autoritu a ničit vše, co Bůh pro své stvoření připravil. Všechny názory, postoje a vzorce chování propagované v současné kultuře musí být opakovaně a pečlivě zkoumány ve světle Písma. Je naprosto nezbytné, abychom správně biblicky chápali, kým Bůh je a jak se v dějinách postupně zjevoval svému stvoření. Jakmile pochopíme velikost Boží lásky a milosti, stane se základní hodnotou, jež ovlivňuje všechna ostatní rozhodnutí a aktivity našeho života, touha vyjádřit naši vděčnost a lásku pokornou poslušností našemu Otci. V tom spočívá duchovní zralost. V tom spočívá biblický význam **života v království**.

**NEJUBOŽEJŠÍ LIDÉ NA SVĚTĚ SE SNAŽÍ
DRŽET JEDNOU RUKOU BOHA A TOUTO
DRUHOU SVĚTA**

DVĚ DUCHOVNÍ KRÁLOVSTVÍ

Koncept království je důležitý pro pochopení Božího plánu a záměru s jeho stvořením. Je ovšem nanejvýš důležitý i pro každého věřícího, který se chce podřídit věčným plánům a záměrům Všemohoucího. Jednoduše každý člověk patří do jednoho z těchto dvou království. Žádné další možnosti neexistují. Nemůžete ani žít v obou těchto královstvích najednou. Snaha o dělení naší loajality je sebedestruktivní a přináší zármutek, zmatek a konflikt.

Později se budeme mimo jiné zabývat každodenním úsilím o dosažení duchovní zralosti; v tuto chvíli je však třeba poznamenat, že ačkoli věřící může klopýtnout, nemůže neustále opakovat stejný hřích (Ř 6,1-6; 1J 3,6-9). Z ovce se nestane prase jen proto, že sklouzne do bahnitě jámy. Ani se prase nepromění v ovci jen proto, že se začne vyhýbat některým bahnitým jámám. Naše „duchovní přirozenost“ určuje, v jakém království žijeme – v království vykoupení nebo v království vzpoury.

DUCHOVNÍ POVAHA KRÁLOVSTVÍ

Abychom mohli uvidět celé toto téma duchovních království v jasných obrysech, je třeba položit nezbytné základy.

1. Bůh a satan NEJSOU dvě shodné veličiny s protikladnými charakteristikami. Je pouze JEDEN Bůh. Satan byl stvořen jako „anděl“ (nebeská bytost), jenž měl sloužit Nejvyššímu a uctívat jej. On neexistoval „od počátku.“ A stejně jako lidé, kteří byli stvořeni později, měl i on možnost volby. Bůh nestvořil otroky, kteří byli donuceni k uctění a službě. Dábel nevlastní základní Boží atributy – všemohoucnosti, vševědoucnosti a všudypřítomnosti.

Prorok Izajáš, Ježíš i apoštol Jan hovoří o původním postavení, pádu a konečném potrestání satana (Lucifera, ďábla) (Izajáš 14,12; Lk 10,18; Zj 12,9).

Je zřejmé, že Lucifer byl v duchovním světě Všemohoucího vysoce postaveným andělem. Přesto sám sebe považoval za většího, než byl Bůh, který jej stvořil. Nakonec Lucifera jeho pýcha a touha po svrchované autoritě přivedla k rozhodnutí pokusit se Boha svrhnout. Jednalo se o závažnou vzpouru zla, k níž v tomto duchovním světě došlo.

„Jakž to, že jsi spadl s nebe, ó lucifeře v jitře vycházející (třpytivá hvězdo, jitřenky synu – EB)? Poražen jsi až na zem, ještos zemdlíval národy. Však jsi ty říkával v srdci svém: Vstoupím do nebe, nad hvězdy Boha silného vyvýším stolicí svou, a posadím se na hoře shromáždění k straně půlnoční. Vstoupím nad výsosti oblaku, budu rovný Nejvyššímu. A ty pak stržen jsi až do pekla, pryč na stranu do jámy. (Izajáš 14,12-15; BK)

„Těch sedmdesát se vrátilo s radostí a říkali: “Pane, i démoni se nám podrobují ve tvém jménu.” Řekl jim: “Viděl jsem, jak satan padá s nebe jako blesk. Hle, dal jsem vám moc šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepřítel, takže vám v ničem neuškodí.” (Ježíšova slova v Lk 10,17-19)

„A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Drak i jeho andělé (viz Zj 12,4) bojovali, ale ne zvítězili, a nebylo již pro ně místa v nebi. A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé.“ (zaznamenal apoštol Jan ve Zj 12,7-9)

2. Lidská trichotomie – duch, duše a tělo. Je důležité mít na paměti správné pořadí. Člověk byl stvořen tak, aby byl Božím obrazem podle Boží podoby (Gn 1,25). Písmo tvrdí, že „*Bůh je duch*“ (J 4,24), což naznačuje, že není omezen fyzickým tělem tak jako lidé. Lidské tělo bylo vytvořeno z „*prachu země*“ (Gn 2,7; BK), tedy z něčeho, co Bůh předtím stvořil.

Když Adam s Evou v zahradě Eden zhřešili, v tentýž den duchovně „zemřeli“, přesně tak, jak to Bůh Adamovi předpověděl. Jejich vztah s dokonalým a svatým Bohem byl tedy narušen (Gn 3,22-24). Nebylo již nadále možné, aby setrvali v obecenství se svým Stvořitelem. V tomto okamžiku ovšem sám Bůh ustanovuje krvavou oběť za hřích (Gn 3,21), která byla předobrazem budoucí Kristovy oběti za hříchy lidstva. Nejprve je zapotřebí, aby se duch smířil s Bohem, následně pak mysl a tělo. Nelze postupovat opačně. Člověk není schopen „jednat“ dostatečně spravedlivě nebo „myslet“ správně tak, aby si za to vysloužil Boží uznání (obecenství). Nejprve musí dojít k stěžejnímu setkání s živým Kristem. Ten nás skrze víru a pokání uvede čisté (s odpuštěnými hříchy) do přítomnosti Otce.

Ačkoli byla mysl Adama a Evy „osvícena“ natolik, že byli schopni rozlišovat mezi dobrým a zlým, jejich uvažování bylo nyní zvrácené. Jejich mysl pozbyla nevinnosti a byla vystavena hříšným myšlenkám, které následně vedly k

hříšným činům. Před věřícími stojí výzva: „Proměňte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé“ (Ř 12,2)

Konečným důsledkem hříchu byla smrt těla (Gn 3,19). Bud' však chvála Pánu, neboť vzkříšení těla bude konečným vyvrcholením vykoupení člověka (viz Ř 8,19-23; 1K 15).

BYLO NÁM ODPUŠTĚNO MINULOST
ROSTEME VE ZRALOSTI PŘÍTOMNOST
DOSÁHNEME KONEČNÉHO BUDOUCNOST
VYKUPENÍ

3. Aktivitu v duchovním světě člověk běžně nevidí. Ačkoli občas dochází k výjimkám, lidské oko zřídka spatří skutečnou službu andělů či zlé jednání démonů mezi lidmi. Jsme schopni rozpoznat výsledky nebo projevy takovýchto intervencí v některých událostech života, málokdy však hledáme příčinu v duchovním světě. Podobné příhody mohou proběhnout bez povšimnutí anebo je lze považovat za náhodu či dokonce projev štěstí nebo „smůly“. (V životě Božích dětí se nic podobného jako štěstí nebo smůla nevyskytuje.) Pár letmých pohledů do Písma nám odhalí konflikt odehrávající se v duchovním světě:

- Bůh pouze dovolil satanovi, aby provedl určité věci Jóbovi. Nedovolil mu však, aby jej připravil o život. (Jb 2,7)
- Bitva Gabriela a Michaela (mocných archandělů) s démonickými mocnostmi v Persii. Odpověď na Danielovu modlitbu se zpozdila o tři týdny, neboť v duchovní říši probíhala zmíněná bitva. (Da 10,1-21)

Apoštol Jan spatřil během svého vyhnanství na ostrově Patmos závěrečnou bitvu mezi Bohem a satanem (Zj 6-20). Svatý Bůh, jeho andělé a vykoupení svatí zvítězí nad bezbožným satanem, jeho demony a hříšníky.

Krom toho probíhá duchovní bitva o duši každického jednotlivce. Přísluhovači pekla se snaží „*krást, zabíjet a ničit*“ (J 10,10) každého člověka. Ďábel jako lstivý bojovník používá lži, podvodné praktiky a dokonce i jiné zlé lidi k tomu, aby chytil do pasti a následně zničil Boží morální stvoření, s nímž chtěl Bůh žít v obecenství.

Apoštol Pavel varuje korintské věřící před falešnými učiteli a podotýká, že i „*sám satan se převléká za anděla světla*“ (2K 11,14). V závěru svého dopisu určeného církvi v Efezu

Pavel na místní věřící naléhá, aby se zcela oděli Boží zbrojí. Vysvětluje, proč je to důležité. „*Nakonec, moji bratři, posilujte se v Pánu a v převaze jeho síly. Oblečte si celou výzbroj Boží, abyste se mohli postavit proti Ďáblovým nástrahám. Neboť náš zápas není proti krvi a tělu, ale proti vládám, proti autoritám, proti světovládcům této temnoty, proti duchovním mocnostem zla v nebeských oblastech.*“ (Ef 610-12; KMS, důraz autor).

SVĚTLO VERSUS TEMNOTA

Na mnoha místech Písma je použit příměr **SVĚTLA a TEMNOTY**, který nám pomáhá lépe definovat a rozlišit **DOBRO a ZLO**. I v dnešní době často používáme rčení, že něco „*se liší jako noc a den*“. V reálném světě nám světlo pomáhá spatřit nebezpečí a vyhnout se mu; oproti tomu v temnotě je nemožné rozpoznat, jaké nebezpečí se před námi skrývá.

1. BŮH JE VŽDY SVĚTLO/DOBRO. První den stvoření Bůh zvolal: „*Bud' světlo!*“ (Gn 1,3) a oddělil světlo od temnoty. Již od těchto úvodních biblických veršů až po závěrečné stránky Bible je Bůh zobrazován jako Světlo. Zjevení 21,23 říká, že „*to město nepotřebuje ani slunce ani měsíc, aby mělo světlo: září nad ním sláva Boží a jeho světlem je Beránek.*“

- „*Každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování je shůry, sestupuje od Otce nebeských světél. U něho není proměny ani střídání světla a stínu.*“ (Jk 1,17)

- „*Ježíš k nim opět promluvil a řekl: „Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“*“ (J 8,12)

„... v něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří. Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším. V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost...“ (Ef 1,4-7)

- „... a budete děkovat Otcí, který vás připravil k účasti na dědictví svatých ve světle. On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů...“ (Kol 1,12-14)

- „*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*“ (J 3,16)

Často se zdůrazňuje, že pro Boha by bylo mnohem jednodušší člověka prostě vyhladit a začít znovu, než „*vykupovat*“ padlou lidskou rasu. Ježíš, jednorozený Otcův Syn, byl **JEDINOU** přijatelnou „*platbou*“ za dluh hříchu, který na celém lidstvu spočíval.

2. SATAN JE VŽDY TEMNOTA/ZLO. Žádné zobrazení ďábla kdekoli v Písmu nenaznačuje, že by v něm bylo cokoli dobrého. Tento zlý protivník nikdy nevykonal nic s cílem pomoci nebo povzbudit. Má zcela hříšnou přirozenost – což je v přímém kontrastu s přirozeností Boží, jež je naprosto dokonalá a dobrá. Ježíš znal satana velmi dobře. O jeho charakteru se vyjadřoval velmi kriticky. „*On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, poněvadž v něm pravda není. Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži.*“ (J 8,44)

Nechci zde věnovat přílišnou pozornost jeho zlým skutkům ani vyjadřovat jakýkoliv respekt tomuto šířiteli zkázy. Chci pouze upozornit na to, jak zlý satan ve skutečnosti je a jak podlé jsou jeho úmysly. Od okamžiku, kdy se pokusil přivlastnit si autoritu Boha Otce a kdy byl následně vyhnán z nebe, je jeho jediným záměrem ničit Boží stvoření. Je připraven bojovat na všech úrovních s cílem svrhnout Všemohoucího, a to až do toho okamžiku, kdy bude v rámci svého věčného trestu uvržen do ohnivého jezera.

Bylo by nasnadě se domnívat, že poznání pravdy o satanovi by mělo lidi přimět odvrátit se od něj a ukrýt se v bezpečí našeho Mistra. Avšak kvůli hříšné lidské přirozenosti se mnozí nechají oklamat lží, kterou ďábel šíří. Před následovníky Krista tak stojí ohromná výzva ukázat všem lidem, kteří spadají do sféry jejich vlivu, že Boží láska nás může znovu uvést do správného vztahu s Otcem, plného pokoje a odpuštění. Ano, možnost vstoupit do království světla – a být vysvobozen z království temnoty – je Božím osobním zaslíbením určeným každému z nás.

Dr. H. Maurice Lednicky

slouží již 50 let jako duchovní církve Assemblies of God. Je autorem několika knih, evangelistou, pastorem, misionářem a bývalým ředitelem Central Bible College ve Springfieldu, Missouri. Tento článek byl převzat z publikace: H. Maurice Lednicky Kingdom Living (2013). Použito se svolením autora.

Všechna práva vyhrazena.

VYVÁŽENÁ SLUŽBA

a prakticky orientovaný letniční pastor

ÚVAHA O TOM,
JAK SI ZACHOVAT
ROVNOVÁHU VE SLUŽBĚ
A VYVAROVAT SE NEVYVÁŽENÝCH
ČI JEDNOSTRANNĚ ZAMĚŘENÝCH
EXTREMŮ...

Často je možné slyšet otázky typu: Jak má vypadat vyvážená služba? Jaké jsou charakteristiky zdravé, rostoucí a vyvážené služby obzvláště v kontextu místního sboru (vztahu pastora a lidí)? Následující řádky jsou pouze úvodní diskuzí na toto téma, která si klade za cíl hledat a pomoci nastolit rovnováhu v praktickém každodenním životě a službě místního sboru.

JAK ČASTO VYPADÁ NEVYVÁŽENÁ SLUŽBA

Nezasvěcenému pozorovateli se nevyvážená služba (NS) často jeví jako super-duchovní a tak trochu mystická.

1) NS má často sklon zdůrazňovat nádobu (duchovního či uživatele darů) spíše než oslavovat Ducha svatého.

2) NS má tendenci VYŽADOVAT od účastníka viditelný projev působení Ducha s cílem dokázat, že se jej Duch „hluboce“ dotýká (například se očekává padání pod mocí, třesení, pláč, pozvedání rukou, mluvení neznámým jazykem v každé modlitební reakci, výrazně štědré dávání, smích, neschopnost hovořit atd.)

3) NS často vede k vytváření mentality „MY versus ONI,“ která se opakovaně odráží v kázáních a modlitbách.

4) NS je velmi často namířená „proti“ něčemu... a často je známá tímto postojem, nikoliv láskyplným přijetím všech za současného zachovávání vlastních doktrinárních standardů.

Všechny výše zmíněné tělesné a citové reakce na projevy Boží přítomnosti jsou ryzí, důvěryhodné a někdy i žádoucí. Ovšem očekávat je či je snad dokonce vyžadovat je znamením **nevyvážené služby**. A tak, když se někdo za někoho modlí, nevyvážený služebník či pozorovatel bude mít tendenci očekávat viditelný (neboli „žádoucí“) projev, místo toho, aby se snažil duchovně vnímat působení, ke kterému dochází či nedochází v životě toho, kdo modlitbu přijímá.

Velmi často jsem byl během uplynulých let svědkem, jak někteří domněle „duchovní“ jedinci pravidelně reagovali různými výše zmíněnými tělesnými projevy. Hystericky se smáli, nekontrolovatelně plakali, dlouho a hlasitě se (znovu a znovu) modlili jiným jazykem, tak dlouho, až jim mnozí ve shromáždění uvěřili, že jsou ztělesněním „duchovního člověka“. Jejich duch však nebyl nikdy zjevně zasažen těmito duchovními projevy. I nadále žili v hořkosti a hněvu, stále je ovládala touha po věcech, lidech či moci, nepřestali zneužívat své okolí nebo se vykazovat zvyky, které v žádném případě neoslavovaly Stvořitele.

Je nezbytné zcela jasně a důrazně prohlásit, že nejde o to, jak **hlasitě** nebo **dlouho** se člověk modlí, nebo jak často či viditelně se na něm projevuje působení Ducha. Jde o to, jak dotýčný jedná se svou manželkou (manželem), s jakou vytrvalostí se u něj projevuje ovoce Ducha, jež je důkazem, že skutečné dílo milosti v něm dosáhlo svého cíle. Není to ten jednorázový VELIKÝ, OHROMNÝ A GIGANTICKÝ příspěvek na nějakou konkrétní službu, který by byl znamením poslušnosti v oblasti dávání inspirované Duchem. Ta se spíše projevuje v pravidelném obyčejném každodenním dávání desátků a almužen tak, jak to vyžaduje Písmo (tj. každodenní obětavé dávání založené na poslušnosti Slova a na vedení Ducha, tak jako tomu bylo v případě vdovy a jejího drobného daru, o němž je zmínka v Mk 12,41-44).

JAK VYPADÁ VYVÁŽENÁ SLUŽBA

Lidé (ano, sem patří i církve) se až příliš často dívají na povrch věcí, na to, co je viditelné, místo aby vnímali rysy a jednání, které odhalují skutečnou povahu Kristova služebníka. Zatímco tento magazín bude neustále klást důraz na osobu, moc a přítomnost Ducha svatého, „vyvážená a skutečně biblická“ realizace prakticky zaměřené letniční služby bude zdůrazňovat především ovoce Ducha stejně jako dary Ducha ve vyvážené službě vedoucích.

JE NAŠÍ ODPOVĚDNOSTÍ SE PTÁT:

- 1) Koho zajímá, že prorokujeme, pokud nemilujeme?
- 2) Koho zajímá, že dokážeme vyhánět demony, pokud ve svých každodenních rozhovorech vytrvale pomlouváme a kritizujeme ostatní?
- 3) Koho zajímá, že okázale DÁVÁME, pokud nevěnujeme dostatek času a oddanosti Spasiteli, když to kromě nás samotných nikdo nevidí?

Vyvážená služba chce následovat příkladu našeho Spasitele v každé oblasti života. Proto, když vedeme Boží lid, Pán nám svěřil úkol na tento lid dohlížet. Cílem vyvážené služby je poznat úplnou Boží radu v každé jednotlivé oblasti.

- 1) Vyváženost v prezentování učení církve
- 2) Vyváženost v posvěceném životě, spíše prostřednictvím růstu a každodenního rozhodování než prostřednictvím pravidel a omezení
- 3) Vyváženost mezi dary a ovocem Ducha svatého
- 4) Vyváženost mezi zaměřením se na věřící a doposud ztracené

Proč není v posledních letech slovo vyváženost mezi některými služebníky **oblíbené**? Přístup církve k chápání darů a ovoce Ducha svatého připomíná kyvadlo. V jednom období jsme extrémně konzervativní a až zákonicky poměrujeme všechny a všechno okolo nás; v dalším období se kyvadlo zhoupne na druhou stranu a my přijímáme jakýkoli druh a způsob chování a bereme Kristovu milost jako záminku k tomu, abychom mohli hřešit (podle slov apoštola Pavla).

Při pročitání biblických textů jsem zjistil, že Ježíš sám zaujímal vůči hříchu velmi tvrdý postoj. K osobě hříšníka však projevoval soucit, lásku a obecně jej neodsuzoval. Nenutil člověka, aby se stal jeho učedníkem, aniž by ho předtím nenakrmil nebo neuzdravil; nezeptal se na denominační příslušnost k té či oné synagoze, aniž by tam nejdříve o Sabatu nevyučoval, a často jedl a trávil čas s těmi, kteří byli ostatním známi jako „nevěřící“, což obvykle popouzelo ty, kteří jej každodenně následovali. Ježíš miloval NALEZENÉ. Miloval ovšem také ZTRACENÉ, a to s takovou intenzitou a vstřícností, jakou dnes jen obtížně nacházíme i v některých letničních sborech. Vyváženost znamená vést

k růstu nalezené a zároveň být přítelem a trávit kvalitní čas s těmi, kdo do království ještě zdaleka nepatří. Když příliš dlouho a vytrvale zdůrazňujeme jedno učení či jednu záležitost, jsme v nebezpečí, že se dostaneme do extrému a naše praktická teologie nebude vyvážená.

Letniční církevní kultura má již od svého samotného počátku tendenci „proti něčemu se vymezovat“. Mnozí se vymezují v oblasti oblékání a/nebo zdobení šperky, délky vlasů, vousů, kosmetiky, her nebo sportovních akcí, filmů, hudby apod. Církev (jak místní sbor, tak církev jako instituce) se ve všech dobách vymezovala „proti něčemu“ a měřila svou efektivitu tím, jak úspěšně se jí dařilo udržovat ovce „čisté a svaté“ podle nejnovějších domnělých standardů čistoty. Hned se tedy nabízí otázka, jaký je standard pro letniční křesťany, pokud jde oblékání, vystupování a chování? Čím to lze poměřovat a jak hodnotit?

ZDE PŘEDKLÁDÁM NĚKTERÁ KRITÉRIA PRO VLASTNÍ POSOUZENÍ, ZDA JE VAŠE SLUŽBA VYVÁŽENÁ:

- 1) Zatímco Písmo hovoří jen málo o tom, jaká zvolit pravidla pro oblékání, mluví jasně o skromnosti, o tom, abychom nebyli pro druhé pohoršením a aby bratr či sestra nebyli při pohledu na nás svedeni k hříchu!
- 2) Co se týče služby kázání a vyučování, Pavel povzbuzuje Timotea, aby kázal Boží slovo (na rozdíl od některých současných trendů a populárních učení). Zde může pomoci nějaká dobře zpracovaná série kázání na určité téma anebo i výklad jedné biblické knihy verš po verši. Tento přístup nám pomůže zaměřit se vyváženě na celou Boží pravdu. Dokonce i v těch knihách, ve kterých převládá slovo o soudu (tj. v některých malých prorocích), najdeme náznaky milující dobrotivosti a Boží milostivé snahy sklonit se k lidstvu. Ty tam objevíme tehdy, budeme-li knihy procházet verš po verši a snažit se kázat celé Boží slovo, a ne pouze nějaké heslo dne.
- 3) Vytvořte si vlastní celoroční rozpis kázání, do kterého cíleně zahrnete základní věroučné pravdy tak, abyste se jim systematicky věnovali. Toto NEBRÁNÍ Duchu svatému, aby k vám hovořil a aby vám jakožto **vedoucím** ukazoval směr. Občas se tedy od svého plánu kázání odkloníte tak, jak vás Duch povede. Být letničním a nechat se Duchem vést nicméně nepopírá potřebu plánovat, intenzivně studovat Boží slovo a správně, pravidelně a vyváženě krmit společenství, jež vám bylo svěřeno.
- 4) Poslechněte si své vlastní kázání nejméně jednou do měsíce. Bude to pro vás velmi poučné. Pokud poslech vašeho kázání nenakrmí VAŠI vlastní duši, je pravděpodobné, že nenakrmí ani duši jiných!
- 5) Vytvořte s jinými služebníky malou skupinku, kde budou ostatní smět hovořit do vašeho života a vy zase do jejich. Upřímnost, povzbudivá nestrannost, možnost klást otázky a zároveň připravenost na otázky odpovídat posílí

vyváženost vašeho vedení a služby. „Jako se železo ostří železem, tak člověk ostří tvář svého bližního“ (Př 27,17 - KMS).

5) A samozřejmě setrvávejte v modlitbě. Ne pouze v modlitební rutině, ale v neustálém a vytrvalém rozhovoru se Spasitelem. Modlete se jak ve svém vlastním jazyce, tak i v nebeském, jenž vám byl dán při naplnění Duchem svatým. Modlitba znamená nejenom k Bohu hovořit, ale rovněž mu naslouchat. Zapracujte do svého pravidelného modlitebního života postoj posluchače, služebníka očekávajícího na pokyny a vojáka čekajícího na rozkazy od svého velícího důstojníka.

JAK SE V TOMTO STOLETÍ PROJEVUJE VYVÁŽENOST V NAŠÍ MEZIKULTURNÍ SLUŽBĚ

Po mnohých úvahách jsem dospěl k názoru, že dnes **doslova VEŠKERÁ služba** nevěřícím a nově obráceným **je ve skutečnosti mezikulturní** a že pokud takovýmto lidem sloužíme, měli bychom brát na zřetel několik kulturních aspektů. Spasení může být člověku bezprostředně uděleno Kristem v okamžiku, kdy uvěří ve svém srdci, vyzná Spasitele svými ústy a jedná ve víře v Kristovo vykupitelské dílo. Proces „růstu v Kristu“ je však v naší postkřesťanské a nekřesťanské kultuře mnohem delší a na nás je, abychom byli v této službě uvážlivější než v minulosti.

OSOBNÍ SVĚDECTVÍ

V roce 1992 jsem spolu s manželkou a dvěma malými dětmi opustil svůj sbor v Americe, kde jsem sloužil jako pastor, a přestěhoval se do vnitrozemí jihovýchodní Asie do Lidově demokratické republiky Laos. Nikdy předtím jsme tam nebyli, nikdy předtím jsme se neučili jejich jazyku, zvykům, ani jsme pořádně nechápali jejich politické zřízení atd. Místní vůně byly divné (nepáchly, byly pouze jiné), jazyk nám připadal „nevyslovitelný“ a jídlo se nám jevilo jako nezdolatelná překážka. Největší kulturní problém ovšem nastal, když nám došlo, že místní lidé nemají vůbec žádné (nula procent) porozumění křesťanské kultury či služby: netušili, co je Bible, církev a dokonce ani Bůh (natož pak Syn a Duch svatý)! Zjistil jsem, že nás s lidmi severního Laosu kulturně a nábožensky téměř vůbec nic nespojuje. Z Bible jsem jim nic citovat nemohl, poněvadž Písmo pro ně nic neznamenalo. Mé modlitby za lidi v laoštině byly těžkopádné a přinejlepším kostrbaté. Bylo mi jasné, že má myšlenková schémata, dogmata, vyznání víry, mé tituly dosaženého vzdělání, pověření k duchovenské službě jsou jako „pára vycházející ze země“ (Jk 4,14, parafráze). Na to vše se dalo poukázat, pro ně to ale mělo pramalý význam. A tak jsme se museli všichni vrátit k základům vyvážené služby: milovat tak, jak miloval Ježíš, odpovídat a reagovat tak, jak to během své pozemské pouti on sám činil, krmit hladové, oblékat nahé, modlit se za nemocné, ošetřovat je

a tak dále. A tak jsme společně jedli a pili s našimi sousedy i s cizími lidmi, léta jsme s našimi nevěřícími sousedy vedli rozhovory i s nimi společně plakali. Jeden po druhém se obrátili ke Kristu. Prvním z nich byl náš laoský učitel jazyka, poté naše paní domácí a některé z jejich dospělých dětí a vnoučat, následovali naši sousedé a někteří přátelé a známí. Když se ohlížíme zpět, ptáme se, jak k tomu dospěli a co je k tomu přimělo. Někteří z nich uvedli: „Sledovali jsme vás, poslouchali, a ne pouze to, co jste říkali, ale také to, co jste dělali a jak jste to dělali. Připadalo nám, že nás milujete a staráte se o nás bez ohledu na to, že jsme nechápali vaše náboženství ani jsme nepocházeli z vaší země.“

Vyvážená služba bude do velké míry fungovat tak, jako náš pokus o mezikulturní službu v Asii. Jedno kázání nebo teologické či věroučné vyznání (ačkoli se jedná o nanejvýš důležité věci) nestačí. Avšak způsob, kterým žijeme naše vyvážené životy, kdy milujeme a žijeme tak jako náš Spasitel, po nějakém čase získá ostatní.

My vedoucí musíme být osobně oddaní našemu Spasiteli a radikálně, nekompromisně a konzistentně následovat jeho povolání až do chvíle naší smrti. Stejně tak musíme být odhodlaně vydáni vyvážené, Duchem naplněné a jím vedené službě. Cílem naší služby tedy je být jako apoštol Jan, jenž byl Ježíši tak blízko, že mohl opírat svou hlavu o jeho hrud' a být tak vždy v jeho přítomnosti. Stejně tak musíme být jako Kristus známí jako „přátelé hříšníků“, ti, kteří znají pravdu a každodenně ji žijí před zraky ostatních.

Rovnováha není pouze dobré slovo... Rovnováhy je zoufale zapotřebí uprostřed současné generace, která nezná ani Krista ani jeho lásku k nim. „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým“ (J 13,35).

V jedné gymnastické disciplíně se používá kladina, která se nachází něco přes metr nad zemí. Gymnastka se po ní musí hladce pohybovat tam a zpět, aniž by uklouzla. V rámci své sestavy často udělá přemet vzad, chodí po rukou, balancuje hlavou dolů, zatímco se otáčí a tak podobně. Tento obrázek mi často připomíná, co musíme podstupovat v naší pastýřské službě. Očekává se od vás, že budete v rámci své duchovní služby každodenně konat mocné skutky, odrážet útoky mocností zla usilujících o vaše zničení a vyhybat se pádu z kladiny, který by byl způsoben nějakým extrémem či nedostatkem rovnováhy. Dokážeš to, pastore; dokážeš měnit věci, když budeš kráčet v rovnováze Božího slova a Ducha svatého.

JEFFREY W. DOVE

je ředitelem Assemblies of God Bible Alliance a Life Publishers International ve Springfieldu, státě Missouri. Sloužil jako pastor a misionář. Čtrnáct let působil jako vedoucí misie pro šest jihoasijských zemí se sídlem v Bangkoku, Thajsku.

PROBER SE K ŽIVOTU

5 PRINCIPŮ,

KTERÉ TI POMOHOU **OBJEVIT** **A DEFINOVAT** TVOU **OSOBNÍ** **VIZI PRO ŽIVOT**

JAK SI VYTVOŘIT A UDRŽET OSOBNÍ ŽIVOTNÍ VIZI

Mark Batterson

Byla to běžná lekce nedělní školy. Už si nevzpomínám, kdo vyučoval ani jaké se probíralo téma, pro mě se ale to setkání stalo rozhodujícím životním okamžikem. Vyslovil jsem něco, co se následně stalo mou osobní životní vizí. Mé prohlášení vás možná tak neohromí, nicméně definuje, kým jsem a jaký jsem. Neslyšel jsem žádný andělský chór zpívat haleluja, přesto jsem věděl, že jsem právě objevil svůj *raison d'être*. Řekl jsem: „*Mým životním cílem je pomáhat ostatním maximalizovat jejich Bohem daný potenciál.*“

Tento výrok shrnuje mou vizí coby manžela, otce, pastora a spisovatele. Potenciál je dar, který nám Bůh věnoval. A to, jak my s ním naložíme, je náš dar Bohu. Nic mě nenabízí takovou energií jako pomáhat ostatním spravovat jejich Bohem daný potenciál.

Máš svou osobní životní vizí? Ne pouze vizí pro sbor, který vedeš, nebo pro paracírkevní organizaci, které sloužíš? Máš vizí pro své manželství? Svou rodinu? Víš, kým jsi a jaký jsi? Víš, co tě nutí brzy ráno vstávat nebo pozdě do noci bdít?

Nedávno mi můj osmiletý syn Josiah prozradil svou životní vizí. Povídá mi: „*Až skončím vysokou, chci být tři roky básníkem, pokusím se dostat do americké Superstar a pak budu hrát profesionálně fotbal.*“ Přišlo to jako blesk z čistého nebe. A kdo ví? Možná je to Boží plán pro jeho

život. Naše osobní životní vize se rodí, když jsme mladí, a rozvíjí se, když dospíváme. Naše vize projde mnohými změnami a úpravami. A obvykle během doby nastane proces ořezávání. Budete muset dělat některé věci, které nemáte rádi, abyste objevili věci, které milujete. Budete muset přijít na to, kým nejste, abyste přijali to, kým jste. A toto všechno je součástí procesu vytváření a udržování životní vize.

BUĎTE SAMI SEBOU

Když jsem začal vést sbor National Community Church, snažil jsem se být pastorem. O čtrnáct let později se snažím být sám sebou. A to je ohromná změna. Jedním z velikých nebezpečí služby je povrchní vnímání vlastní identity na základě toho, čeho jste vedoucí. Tvá služba se stává tvou identitou. A právě tím jsem před pár lety procházel. Sbor National Community Church pohltil můj život. A abych byl upřímný, zdálo se to být správné a v pořádku. Pak jsem obdržel zjevení.

Jeden víkend jsem se „*ulil*“ ze sboru a to změnilo způsob, jak jsem vnímal sám sebe, svůj život a National Community Church. Byl to poslední víkend lyžařské sezóny a spolu se synem jsme se chtěli naučit jezdit na snowboardu. Nakonec se z toho vyklubal jeden

z nezapomenutelných dní mého života. Jeden konkrétní okamžik mi obzvláště utkvěl v paměti. A to doslova. Jeli jsme sedačkovou lanovkou na vrchol hory a spatřili jsme, jak se dolů řítí sněh připomínající sněhovou bouři. V tom jsem uslyšel tichý hlas Ducha svatého.

V tom okamžiku a na té sedačce jsem si uvědomil, že se můj život už více než pět let točí okolo National Community Church. Na jedné straně, když zakládáte sbor, musíte do něj vložit srdce i duši. Oběť je normou. Já jsem si ovšem naprosto zřetelně uvědomil, že nevedu téměř žádný jiný život než sborový. Jako kdyby mi Duch svatý říkal: „*Prober se.*“

Obávám se, že mnozí pastoři, pokud budou zcela upřímní, přiznají, že mimo sbor žádný jiný život nevedou - nemají žádné koníčky, žádné vztahy, žádné zájmy, žádné cíle, žádný volný prostor. A pak se divíme, proč nás služba nudí nebo proč jsou nudná naše kázání. Řešení? Získejte trochu života. Anebo bych měl spíše říci, získejte osobní životní vizi.

Dovolte mi sdílet s vámi pět principů, které vám pomohou objevit a definovat vaši osobní životní vizi.

→→→ VYTVÓŘTE SI VOLNÝ PROSTOR ←←←

Vždy jsem bojoval s tím, že jsem workoholik. Částečně je tomu tak proto, že jednoduše miluji to, co dělám. Pokud si ale nedáte pozor, práce se může stát domovem a domov prací. Není to tak, že bych opustil svou rodinu. Ve skutečnosti máme v našem sboru NCC heslo, které se snažím vštípit každému z našich zaměstnanců: „*Dej svou rodinu na první místo.*“ Nejsem si ale jistý, že jsem podle těchto slov žil. Právě tehdy jsem učinil několik rozhodnutí, která mi umožnila vytvořit si v životě trochu volného prostoru.

ZAPRVÉ, věnuji církvi jen jeden večer v týdnu. Proč? Protože potřebuji upřednostňovat svou rodinu. Musím dětem pomáhat s úkoly. Potřebuji se jim individuálně věnovat. A za nic z výše uvedeného se neomlouvám.

ZADRUHÉ, snažím se využít veškerou svou dovolenou. Dlužím to své rodině. Dlužím to svému sboru. A upřímně věřím tomu, že budu mnohem produktivnější, pokud budu pracovat méně dní. Zredukoval jsem svůj kazatelský úvazek na 36 víkendů ročně a zároveň kolem sebe budu tým, který je schopný vyučovat.

ZATŘETÍ, rozhodl jsem se snížit počet dnů, které strávím na cestách. Začínal jsem na 30 dnech, ale bylo to příliš mnoho, a tak jsem je zredukoval na 25 dní. A požádal jsem tým vedoucích, aby mi v tomto směru poskytovali zpětnou vazbu.

Takto vytvořený volný prostor mi pomáhá zachovat si nějaký život i mimo sbor. Pomáhá mi budovat vztahy mimo církevní zdi. Umožňuje mi rozvíjet zájmy, které učiní má kázání zajímavější. Umožňuje mi věnovat se čtbě jen tak pro radost.

Tento volný prostor nám vytváří podmínky, které potřebujeme k tomu, abychom rostli jako lidé, ne pouze jako vedoucí.

→→→ ZMĚŇTE RUTINU ←←←

Jedna z pouček, které sdílím v jedné ze svých knih Lov divokých hus, zní: „*Změna tempa + změna místa = změna perspektivy.*“ Rutina je dobrá. Většina z nás se přece každý den sprchuje a používá deodorant. V zájmu vašich přátel a rodiny prosím, abyste setrvali u tohoto návyku. Rutina je jedním z klíčů k duchovnímu růstu. Říkáme jí duchovní kázeň. Jakmile se ale rutina stane rutinou, měli byste tuto rutinu změnit.

Když mne postihne duchovní krize, snažím se něco udělat se svou rutinou. Někdy jen prostě změním biblický překlad, z něhož čtu. Někdy je zapotřebí strávit nějaký čas o samotě či podstoupit nějaký druh čtyřicetidenního půstu. Potřebujete najít způsoby, jak zůstat duchovně svěží. Musíme najít cestu zpět ke svému původnímu povolání.

Jedním z velkých nebezpečí vůdcovství je toto: „*Naši službu přestává určovat představivost a začíná ji určovat paměť.*“ Učíme se „*jak*“ a zapomínáme „*proč*“. Přestáváme tvořit budoucnost a začínáme opakovat minulost. A to je pro vedoucí začátkem konce.

Jednou z věcí, která nám v National Community Church velmi pomohla, je naše klíčová hodnota: Všechno je experiment. Skutečně se díváme na vše, co děláme, jako na pokus. Pokud něco nefunguje, přestaneme to dělat. Snímá to z nás tlak. A jako vedoucímu ti to dodá obrovskou svobodu. Pokud se lidé proti vizi začnou stavět, můžete jim připomenout, že se jedná „*pouze o experiment*“. Mnoho našich pokusů selhalo – jsou to věci, které již nikdy nebudeme opakovat. My se však nebojíme dělat chyby. Bojíme se naopak chyby nedělat, protože to znamená, že nezkoušíme dostatek nových věcí.

MODLETE SE, MODLETE SE, MODLETE SE

Modlitba je jedním ze způsobů jak snít.

Nic neučiní tvůj život dobrodružnějším víc než modlitba. Pokud si vypěstujete svou modlitební rutinu, zabráníte tomu, aby se váš život stal rutinou. Modlitba je místem, kde dostáváte Boží nápady. A já budu raději mít jeden Boží nápad než tisíc dobrých nápadů. Modlitba je místem, kde si prohlubuji vědomí svého předurčení. Modlitba je místem, kde se učím rozpoznávat jemný tlak Ducha svatého. A poddání se těmto tlakům Ducha svatého je klíčem k zachování si životní vize.

Keltští křesťané měli zajímavý název pro Ducha svatého: Geadh-Glas neboli „*divoká husa*“. Líbí se mi tento obraz a jeho význam. Poukazuje na tajemnou povahu Ducha svatého. Podobně jako divokou husu ani Ducha svatého nelze vystopovat nebo ochočit. Obklopuje jej prvek nebezpečí a nepředvídatelnosti. A i když nám toto označení

může znít na první poslech neuctivě, nenapadá mě, jak ve svém životě lépe popsat úsilí o vedení Duchem, než jako pronásledování divoké husy.

Keltští křesťané přišli na něco, co institucionalizované křesťanství postrádalo. A mě by zajímalo, jestli jsme i my nepřistříhli divoké huse křídla a nespokojili se s něčím menším – mnohem menším – než je duchovní dobrodružství, jež pro nás Bůh původně naplánoval. Začnete-li pronásledovat divokou husu, zavede vás na místa, o nichž jste nesnili, a povede stezkami, o jejichž existenci jste neměli tušení. Ježíš řekl: „*Vítr vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.*“ (J 3,8)

Tím vším chci říct následující: neexistuje žádná náhrada za modlitbu. Nic tvému životu nedodá prvek dobrodružství tak jako modlitba. Čím více se budeš modlit, tím více tvá vize poroste.

STANOVTE SI ŽIVOTNÍ CÍLE

Nedávno se mi podařilo splnit tři životní cíle během jednoho týdne. Se synem jsme podnikli túru Grand Canyonem a prošli jej od jednoho okraje k druhému. Jeli jsme po jeho okraji na mule. A proletěli jsme se nad kaňonem v helikoptěře.

Bylo to víc než dovolená. Byla to duchovní pouť. V den svých dvanáctých narozenin můj syn podepsal učednickou smlouvu, jež zahrnovala tři úkoly: duchovní, intelektuální a fyzický. Ten výlet byl odměnou za splnění cílů, které jsme si na počátku společně stanovili.

Víte, proč většina z nás od života nedostane to, co od něj chce? Protože nevíme, co chceme. Nikdy nedosáhnete cílů, které si nestanovíte. Pokud si chcete zachovat svou osobní životní vizi, musíte si stanovit nějaké životní cíle. A učíte tak s modlitbou. Pokud byste si totiž měli stanovit hromadu sobeckých cílů, bude lepší, pokud se vám nepodaří jich dosáhnout. Pokud si je ale stanovíte s modlitbou, pak se tyto cíle stanou vyjádřením vaší víry. „*Víra je podstata věcí, v něž doufáme.*“ (Žd 11,1)

Pokud budete zpočátku potřebovat pomoc, můžete si na adrese www.chasethegoose.com (viz rámeček) zdarma stáhnout text, který jsem napsal a jenž nese název 10 Steps To Setting Life Goals (10 kroků ke stanovení životních cílů). Jedním ze způsobů, jak jsem začal vést život i mimo svůj pastorační úvazek, bylo stanovení si cílů. Mám cíle týkající se rodiny, uplatňování vlivu, tělesné kondice i cestování. Všimněte si, že nemám žádné specificky duchovní cíle. Důvod? Všechny cíle jsou totiž duchovní. Jsem přesvědčen, že každý z cílů je vyjádřením našeho správcovství. A musí navíc podstoupit zkoušku ohněm: Oslavuje Boha?

Ne každý člověk je osobností zaměřenou na vytyčování cílů. Pokud ale nemáme cíle, za nimiž bychom šli, většina z nás se spokojí s rutinou. A začneme žít tak, jako kdyby smyslem života bylo dožít se bezpečně smrti. Bůh vás povolal k tomu, abyste svůj život prožili v útočné

formaci a k tomu vám cíle dopomohou. Naladí vás na útočnou notu.

ZŮSTAŇTE HLADOVÍ, ZŮSTAŇTE BLÁZNIVÍ

Pokud bych si měl vybrat, zda se učit od někoho, kdo má velké poznání, nebo od někoho, kdo má velký hlad, vždy bych se chtěl učit od toho, kdo má velký hlad. Postupem času mnozí z nás pozbýváme svatý apetit: chuť po životě. Hlad po dobrodružství. Hlad po nadpřirozenu. Hlad po Božím slovu. Máš-li si zachovat svou životní vizi, musíš si pěstovat svatý hlad po Božích věcech. Jedná se o chuť, která je získaná.

Zachovat si vizi znamená zůstat hladový. Rovněž to znamená zůstat bláznem. Jsem si jistý, že si Noe připadal jako blázen, když stavěl archu. David se cítil jako blázen, když čelil Goliášovi. Izraelité si připadali jako bláznivci, když pochodovali okolo Jericha. Mudrcové si připadali bláznivě, když následovali hvězdu. A i Petr se cítil jako blázen, když vylézal z člunu na hladinu moře. Víra je ochota vypadat jako blázen, výsledky však hovoří samy za sebe. Noe přežil potopu. David porazil Goliáše. Izraelité dobyli Jericho. Mudrcové našli Mesiáše. Petr kráčel po vodě. A Ježíš byl vzkříšen z mrtvých. Pokud nejsi ochoten vypadat jako blázen, pak jsi blázen.

Nedávno jsem narazil na proslov, který 12. června 2005 přednesl Steve Jobs při promoci studentů Stanfordské univerzity. Ironií je, že Jobs nikdy vysokou školu nevystudoval. Líbí se mi jeho závěrečná výzva: „Když jsem byl mladý, existovala jedna úžasná publikace nazvaná „The Whole Earth Catalog“ (Katalog celé země), což byla jedna z biblí mé generace. Vytvořil jej Stewart Brand, který žije nedaleko odsud v Menlo Park, přivedl k životu a vtiskl mu svůj poetický nádech. Stalo se tak na konci šedesátých let, před érou osobních počítačů a počítačové sazby, takže vše bylo tvořeno pomocí psacích strojů, nůžek a polaroidových fotoaparátů. Bylo to něco jako Google v paperbackovém provedení, 35 let předtím, než Google spatřil světlo světa: bylo to idealistické dílo překypující povedenými nástroji a skvělými myšlenkami. Stewart a jeho tým publikovali několik vydání Katalogu celého světa a poté, kdy už začal žít svým vlastním životem, přišli s posledním vydáním. Bylo to v polovině sedmdesátých let a mně bylo tolik co vám. Na zadní straně obálky jejich posledního vydání byla fotografie zachycující nějakou cestu krajinou za rozbřesku, na níž byste při troše dobrodružné povahy mohli stát a stopovat. Pod ní bylo napsáno: „Zůstaň hladový. Zůstaň bláznem.“ Byl to jejich pozdrav na rozloučenou. Zůstaň hladový. Zůstaň bláznem. Tohle jsem vždy sám sobě přál. A nyní to při příležitosti vaší promoce a na prahu něčeho nového přeji i vám.“

CHCETE SI UCHOVAT SVOU ŽIVOTNÍ VIZI? ZŮSTAŇTE HLADOVÍ. ZŮSTAŇTE BLÁZNY.

MARK BATTERSON je hlavním pastorem sboru National Community Church (Assemblies of God), Washington, D.C.

DESET KROKŮ KE STANOVENÍ ŽIVOTNÍCH CÍLŮ

Mark Batterson

Šachový šampión Garry Kasparov popisuje ve své knize Jak život napodobuje šachy některé šachové lekce, které lze aplikovat i v životě. Mezi ty nejvýznamnější patří tato: „Velmistr je autorem těch nejlepších tahů, protože jsou založeny na tom, jak chce, aby šachovnice vypadala o 10 nebo 20 tahů později.“ Skvělý obrázek toho, v čem spočívá smysl stanovování cílů. Jde o stanovování cílů tady a teď, které jsou motivovány jasnou představou o tom, jak by váš život měl vypadat o deset nebo dvacet let později.

JAK MÁM ZAČÍT?

Doporučuji, aby sis naplánoval pobyt někde o samotě. Kup si nový zápisník. Vytiskni si Deset kroků ke stanovení životních cílů, jež najdeš na adrese www.chasethegoose.com. A pusť se do stanovování cílů. Já jsem si vytvořil svůj první seznam životních cílů v necelých třiceti letech. Účastnil jsem se jednoho sborového pobytu a stanovování cílů bylo jedním z našich úkolů. Tuším, že můj první seznam obsahoval zhruba 25 cílů, které jsem si naškrábal do zápisníku. Během let se tento původní seznam rozrostl na více než 100 položek. A jen tak pro úplnost, svůj seznam životních cílů stále upravuji. Seznam životních cílů je vždy v hrubé verzi, protože neustále přidáváte nové cíle a odškrtaváte staré.

PROČ JSOU CÍLE DŮLEŽITÉ?

Nikdy nesplníte cíl, který si nestanovíte. Tak prostě to je. Nepřipadá vám, že se chováme jako špatní správci, když většina z nás stráví více času plánováním letní dovolené než plánováním života? Bez cílů přestane naše životy určovat představivost a začne je určovat paměť. Bez cílů přestaneme tvořit budoucnost a začneme opakovat minulost. Bez cílů přestaneme žít podle toho, jak jsme utvořeni, a začneme žít podle toho, jak jsme nastaveni. Určitě bych nechtěl příliš zduchovňovat stanovování cílů, neboť si můžete vytyčit cíle, které budou sobecké, a duchovně na tom budete lépe, pokud se vám je nepodaří naplnit. Rovněž ale věřím tomu, že cíle mohou být vyjádřením víry, pokud si je stanovíte tím správným způsobem. Konec konců v epištole Židům 11,1 se píše, že víra znamená být si jist tím, v co doufáme. Jinými slovy, víra je jasným obrázkem cíle, kterého se snažíte dosáhnout. A pokud se tento cíl zrodí z Boha, pak ten, kdo toto dobré dílo započal, je také završí. Dosažení takového cíle je jedním ze způsobů, kterým oslavujeme Boha.

Deset kroků ke stanovení cílů:

1. Začni modlitbou
2. Ověř si své motivy
3. Získej nápady od jiných
4. Myšlenky rozřaď do kategorií
5. Buď konkrétní
6. Napiš si své cíle
7. Zahrň do nich i druhé
8. Raduj se ze splněných cílů
9. Uvažuj dlouhodobě
10. Sni sny odrážející Boží velikost

Pokud si chcete stáhnout 10 kroků ke stanovení životních cílů a podívat se na můj seznam cílů, navštivte chasethegoose.com.

MARK BATTERSON

Nezáleží na tom, kolik nám je let či jak dlouho jsme ve službě, ani na tom, jak zralí služebníci jsme. V modlitbě se musíme neustále **zdokonalovat a cvičit**.

George O. Wood

DOKONALOST V MODLITBĚ

Ernest S. Williams byl biskupem Assemblies of God v letech 1929 - 1949. Lidé v Assemblies of God jej hluboce milovali pro jeho pokoru, moudrost a zbožnost. Než se stal vedoucím naší církve, vyučoval na biblické škole. Moje maminka patřila mezi jeho žáky.

S láskou jsem naslouchal jeho modlitbám. Měl krásně zabarvený a znělý baryton. Když jsme se jako mladí manželé stali pastory našeho prvního (a jediného) sboru, rozhodli jsme se ho jet navštívit do Springfieldu v Kalifornii. Bratru Williamsovi bylo tehdy asi 90 let a bydlel v prostém rodinném domě. Vydali jsme se za ním, neboť jsme ho chtěli požádat o modlitbu a požehnání. Byl to nezapomenutelný okamžik. Když tento starý svatý muž přistoupil k trůnu milosti, aby se za nás modlil, Bůh se nás dotkl svou mocí.

I když jsem nikdy neměl možnost na vlastní uši slyšet, jak se modlil apoštol Pavel, mohu se díky Bibli přenést o 2 000 let zpět a v duchu jeho modlitbě naslouchat. Ve svém článku bych se rád zaměřil na jeho modlitbu zapsanou v epištole Efezským 3,14-21: „Proto klekám na kolena před Otcem, od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod, a prosím, aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil „vnitřní člověk“ a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží. Tomu pak, který působením své moci mezi námi může učinit nade všechno víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, jemu samému buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení na věky věků! Amen.”

Modlitba je něco, v čem se musíme neustále zdokonalovat a cvičit, bez ohledu na to, kolik nám je let nebo jak dlouho jsme ve službě. V tomto článku bych vás rád povzbudil, abyste byli odhodlaní dosáhnout dokonalosti v modlitbě.

Ponořme se proto hlouběji do Pavlovy modlitby, všimněme si dvou věcí: jeho postoje a úvodu.

POSTOJ

Když se Židé modlí, je pro ně zcela normální, že stojí (Matouš 6, 5; Lukáš 18,11-13). Když klečíme, je naše modlitba daleko intenzivnější. Klekat vidíme lidi v dobách krize:

Šalomoun si klekl při zasvěcení chrámu (1. Královská 8,54).

Ježíš klečel v zahradě Getsemane (Lukáš 22,41).

Štěpán klečel při své mučednické smrti (Skutky 9,40).

Petr klečel u smrtelné postele Dorkas (Skutky 9,40).

Pavel klečel, když se v modlitbě loučil se staršími v Efezu (Skutky 20,36) a pak ještě při loučení na pláži v Týru (Skutky 21,5).

Pavel říká: „Proto *klekám* (Efezským 3,14; kurzíva autor). Tak vyjadřuje naléhavou touhu, aby jeho modlitba byla účinná. Jeden z raných církevních otců to komentuje následovně: „Když si klekáme, modlíme se úplně. Do modlitby se nemá zapojit pouze mysl, ale i tělo. Je dobré, když svá těla snížíme, jinak budíme dojem povýšenosti a pýchy.”

Ježíš „v úzkostech zápasil a modlil se ještě usilovněji;“ (Lukáš 22,44). Co by se stalo v našich životech, domovech a církvích, kdybychom padli na kolena a modlili se naléhavě - kdybychom se posunuli za denní rutinu k naléhavé modlitbě?

ÚVODNÍ SLOVA

Pavel začíná slovy: „*Proto klekám na kolena*“ (Efezským 3, 14). Proč? Co ho přivádí a žene k modlitbě? Stejnou frázi používá i ve verši 3,1: Proto jsem já, Pavel, vězněm Krista Ježíše...“

Úvod Pavlovy modlitby rezonuje celým textem. Důvod proč se modlí, uvádí do souvislosti se slovem tajemství, které se v epištole Efezským 3 (verše 3, 4, 6, 9) vyskytuje čtyřikrát. Tajemství, o němž hovoří, je, že církev vybudovaná z pohanů a Židů odhaluje vládcům a autoritám ponebeských oblastí Boží mnohostrannou a mnohočetnou moudrost.

Pavel, jednoduše řečeno, vysvětluje: „Než se začnu modlit, dovolte mi vám ukázat, co za tím vším stojí. Církev nese Boží jméno, patří mu. Jsme Boží shromáždění. Církev je jeho radost a pýcha.“

První věc, kterou vám ukážu, když poprvé navštívíte mou kancelář, jsou olejomalby na zdi, jež znázorňují misijní cesty. Ačkoliv neznám jejich skutečnou cenu, pro mne to jsou mistrovská díla. A Pavel říká: „Církev tady na zemi je mým mistrovským dílem!“

Kolikrát však církev Bohu zlomila srdce? Bůh chce, aby andělé shlíželi na jeho mistrovské dílo, ale jakmile se podívá zblízka, často v církvi vidí rozdělení, malicherné a zbytečné hádky, sobeckost, nedostatek modliteb a evangelizací, soucitu a zájmu o to, co leží Otci na srdci.

Úkolem každé církve je ukazovat světu, a to nejen těm, kdo se dívají, ale i nebeským bytostem, které se dívají z balkónů nebe, Boží slávu a moudrost. **Nefunkční nebo rozdělený sbor není dobrou reklamou Krále králů.** Pokud ale církev uctívá, evangelizuje, činí učedníky, soucítí a modlí se, odráží Boží slávu a je nádherná.

Pavel si církve váží. I my bychom měli mít stejný postoj. Církev je chrám, Boží příbytek. Nás by k modlitbě mělo motivovat to, že se na nás dívají nejen nebeské zástupy, ale i svět a lidé kolem nás. Z našeho srdce by mělo znít: „Ježíši, pomoz nám zjevit tajemství, které je nyní odkrýváno; že z ošumělých lidí budeš slavnou církev, z chudých tvoříš bohaté; z černého děláš bílého a z rudého žlutého; z mladého starého, z Mexičana Američana, Araba a Žida. Církev je, Pane, tvé mistrovské dílo.“

Postoj a úvod Pavlovy modlitby nás přivádí ke třem naléhavým prosbám, jež lze shrnout slovesy **uchopit** něco, **porozumět** tomu a na základě toho **růst** (v anglickém jazyce začínají na stejné písmeno, pozn. překladatele).

PROSBY

1. UCHOPIT

„... aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil ‚vnitřní člověk‘ a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích...“ (Efezským 3,16-17)

Představte si, že jsme v posilovně a přitahujeme se na hrazdě. Problém spočívá v tom, že brzy povolujeme úchop. **Nejenže potřebujeme sílu, abychom se udrželi, ale potřebujeme se držet pevně.** A proto, když máme tendenci se pustit, povzbuzujeme se navzájem slovy: „Vdrž! Drž se!“

Modlím se stejně jako vy za mnoho lidí. Během uplynulých let se můj modlitební seznam rozrostl na 250 lidí. Položil jsem Pavlovu modlitbu vedle svého modlitebního seznamu a uvědomil jsem si, jak je trefná. Mnoho lidí, za které se přimlouvám, včetně mě samotného, občas ztrácí sílu držet se Boha. Proto potřebujeme, aby nás v tom Duch svatý posiloval. Zde je několik příkladů lidí, za které se denně modlím:

Za

- nově narozeného křesťana, který právě přestal brát drogy a má potíže se zákonem
- mnohé bojující s vážnými chorobami ohrožujícími jejich život
- zakladatele a obnovovatele sborů
- staršího člověka potýkající se s depresí a osamělostí
- truchlící/ho manžela/manželku, který/á ztratil/a partnerku/a
- rodiče postižených dětí
- lidi uvězněné za svou víru
- rodiče, kteří mají potíže s dětmi
- bývalého člena sboru, který uvěřil ve vězení
- jiné, kteří jsou ve službě dnem i nocí ohrožováni nepřátelským náboženstvím
- lidi, kteří se vyrovnávají s faktem, že se člen jejich rodiny stal mučedníkem
- věřící, kteří čelí velkému pokušení a stresu
- manželku a děti, které se vyrovnávají s emocionálním a duchovním poškozením, poté co si jejich manžel a otec našel jinou ženu a oženil se s ní

Znám muže, který prožívá hluboký žal nad svým rozvodem. On sám říká: „Není snadné přihlížet tomu, jak si blízký přítel bere ženu, se kterou jsem byl sedmáct let ženatý. Není snadné žít s ní v jedné čtvrti, spolupracovat ve stejné škole a vidět, jak jsou naše děti při výchově vystavovány dvěma zcela odlišným názorům. Právě proto pro mne není vždy snadné být svědectvím Kristovy uzdravující a odpouštějící lásky. Jeho láska však mé zlomené srdce uzdravuje, pokud jí to dovolím.“

Jak zareagovat na otázky přátel, bratří a sester v Kristu, za které se modlím? Mohu jim pouze říci: „Držte se pevně Boha.“ Když svou vírou otevrou brány, za nimiž se skrývá nepřeborné Boží bohatství, ono jim dodá vnitřní sílu a v jejich srdcích bude skrze víru přebývat Kristus.

Dívce, která bývala mou studentkou, se krátce po svatbě stala autonehoda. Žel kvůli ní navždy přišla o zrak. Za několik let spolu se svým manželem odjela na misi, kde zemřela na rakovinu. Na jejím pohřbu jsem citoval báseň, kterou dříve napsala:

Kdybych se měla vzdát, jak potom čelit sobě a vzdát si dík,
a přitom - pověsit tolik veršů z Bible na hřebík.
Mohu poraženou být či zvítězit,
Bůh sám nechal mě svou roli vzít.

PAVEL SE ZA NÁS MODLÍ, ABYCHOM SE „PEVNĚ CHOPILI A PLNĚ POCHOPILI“.

A tak se ptám: „Je možné, abychom se ještě usmívali, i když dostaneme špatnou zprávu o svém zdraví? Dokážeme obstát, když přijdeme o blízkého člověka? Budeme zase schopni prožívat radost? Dokážeme zůstat věrní ve službě i v těžkém období?“

Jste unavení, zmožení, vystresovaní? Máte všeho po krk, chcete všechno vzdát? Je zde někdo, kdo je připraven vám pomoci „skrze svého Ducha ve vašem nitru“.

Duch se modlí skrze nás a za nás slovy, která nejsou v našem jazyce. Je to náš přímlyvce v srdci i v nebi. Stojí po pravici Otce a přimlouvá se za nás (Římanům 8,26.34). A díky tomu je Kristus pevně zakořeněn jak v našich životech, tak v naší službě.

2. POROZUMĚT „... a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží.“ (Efezským 3,17-19)

Pavel se nejen modlí, abychom pevně uchopili, to co nám bylo dáno, ale chce, abychom tomu i plně porozuměli. Moc se mi líbí modlitba jedné malé holčičky: „Drahy Bože, vsadím se, že je těžké milovat úplně všechny na světě. V naší rodině jsou jen čtyři členové a já mám problémy i s nimi.“

Několik let před tím, než Pavel napsal z vězení v Římě dopis do Efezu, kde založil sbor a byl v něm dva a půl roku pastorem, posílal odtud dopisy do sboru v Korintu, který se potýkal s mnohými potížemi, mimo jiné s pýchou. V 1. Korintským 13 jim napsal, co jejich společenství chybí. Nebyli zakořenění v lásce.

Pro letniční a charismatický sbor to bylo velmi burcující slovo. Někdy se totiž i nám stává, že ve vši snaze po obnově a přítomnosti darů Ducha svatého můžeme být v pokušení začít stavět na darech místo na dárci, na tom, co sytí smysly, místo na etice a mravnosti, na úspěchu a počtech místo na lásce.

- Kdybychom mluvili jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bychom neměli, jsme jenom dunící kov a zvučící zvon.
- Kdybychom rozuměli všem tajemstvím a obsáhli všecko poznání, ale neměli bychom lásku, zůstane nám jen velké ego a utrhačná povaha.
- Kdybychom měli dar proroctví, ale kázali bychom bez lásky, rovnou bychom to mohli zabalit a jít domů.
- Kdybychom měli tak velikou víru, že bychom hory přenášeli, ale lásku bychom neměli, měli bychom jen víru bez lásky. K čemu je dobrý služebník, který je zaměřen na výkon, splnění úkolů a službu bez lásky?
- A kdybychom rozdali všecko, co máme, ano, kdybychom vydali sama sebe k upálení, ale lásku bychom neměli, nic nám to neprospěje.

Ale pokud jsme zakotvení a zakořenění v lásce, můžeme:

Pochopit šíří Boží lásky. Je široká. Začíná jako potůček času a teče až do oceánu věčnosti. Není skoupá. Přijímá všechny etnické skupiny, rozličný věk, pohlaví bez rozdílu. Není nikdo, koho by Bůh nemiloval.

Pochopit trvání Boží lásky, jak je popsána v jedné písni:

„Co kdybychom naplnili oceán inkoustem,
a místo nebe rozvinuli pergamen?
A co kdyby se každé stéblo stalo brkem,
a každý člověk písařem?
I tak by k popsání Boží lásky
nestačil oceán,
a žádný svitek by nebyl dost dlouhý,
aby ji pojal,
i kdyby se vinul přes celá nebesa.“¹

Úplně pochopit jeho lásku. Je hluboká.

Na biblické škole jsem se naučil krásný chvalozpěv, který jsem od té doby slyšel už jen zřídka. Napsal jej Samuel Trevor Francis. Jednoho chladného večera prožíval krizi své víry. Zrovna se procházel po Hungerfordském mostě a přemýšlel o smutku a osamělosti, které zažíval. Vtom uslyšel, jak mu nějaký potměšilý hlas našeptává,

aby ukončil své trápení a skočil do rozbouřené řeky.

Naštěstí si Francis tohoto temného hlasu nevšímal. Místo toho věnoval pozornost Bohu, který k němu uprostřed noci promluvil a ujistil ho o své blízkosti. Francis se na mostě zastavil, obnovil svou víru v Ježíše a později napsal: „Jak hluboká je Ježíšova láska, nesmírná a nezměrná, bez hranic a nesmírně štedrá! ²

Kéž by nám Duch pomohl pochopit šířku, délku, výšku a hloubku Kristovy lásky, která ho motivovala k tomu, aby opustil slonovinový palác v nebi a přišel do světa plného žalu a trápení. Jesličky v Betlémě, malá vesnice v Nazaretu, kříž na Golgotě a prázdný hrob o Velikonocích. Kéž bychom spolu s Pavlem mohli říci: „Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.”

3. RŮST

Abyste mohli „dát se prostoupit vší plností Boží.” (Efezským 3,19b).

Pokud vím, žádná modlitba neobsahuje tak odvážnou prosbu. **Vždyť pokusit se nechat se prostoupit Boží plností je stejné jako pokusit se přelít oceán do náprstku.** A přesto je to možné. Jak takový proces probíhá? Odpověď je jednoduchá - skrze Ducha svatého.

Když Pavel přišel do Efezu poprvé, setkal se s dvanácti učedníky (Skutky 19,1). Věřili v Ježíše, ale jejich zkušenost byla neúplná. Byli spaseni. Prošli branou, ale nepostupovali dál, aby získali město pro Krista. Pavel se jich tedy zeptal: „Když jste uvěřili, přijali jste Ducha svatého?” (verš 2).

Abych to vysvětlil. O nově rodícím se sboru se toho dá říci hodně. Zároveň si uvědomuji, že každá generace si musí najít svoji cestu, jak zasáhnout lidi a zároveň zachovat vyučování apoštolů. Avšak to, co současnou generaci zcela jistě zasáhne, je církev, která chodí v moci Ducha svatého. Otázka, kterou si musíme neustále klást, je tatáž, kterou položil Pavel: „Když jste uvěřili, přijali jste Ducha svatého?”

Když oněch dvanáct přijalo Ducha svatého a bylo jím pokřtěno a jako počáteční znamení začali hovořit jazyky, přišlo do Efezu probuzení. Zanedlouho to otřásl celým městem. Neevangelizující a nerostoucí letniční sbor je protimluv. Letnice znamenají být naplněn a zmocněn ke svědectví. Pavel věděl, že být naplněn Duchem není jednorázová zkušenost. Když čteme přinejmenším poslední dvě kapitoly, vidíme, že i věřící, kteří byli dříve naplněni Duchem, byli motivováni k růstu. Pavel jim píše, co mají odložit a co si mají obléci. Vyzýval je, aby se Duchem nechali

naplňovat neustále, aby se bez přestání modlili v Duchu a přinášeli tak Bohu všechny své modlitby a prosby. Nezáleží na tom, kolik nám je let, nebo kolik let sloužíme Kristu, nebo jak jsme zralí, stále potřebujeme růst, protože ačkoliv jsme naplněni nyní, ještě jsme nedosáhli Boží plnosti. On je totiž nekonečný a může dát ještě víc a naše nitro je schopno pojmout více.

ZÁVĚREČNÁ BOMBA

Uchopit, pochopit, růst. Ale to není vše. On je ten, „který působením své moci mezi námi může učinit nade všechno víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit” (Efezským 3,20).

Zamysleme se nad slovem - nade všechno víc. Potěšilo by mne, kdyby Bůh občas, když vyslyší mou modlitbu, přidal ještě alespoň píd' ke své odpovědi. Nejlépe 12 palců (30,5 cm poznámka překladatele). Nebo ještě lépe - jeden yard (= 0.9144 m, poznámka překladatele). A co takhle celých 6 stop (182.88 cm, poznámka překladatele) nad to, oč jsem žádal? To vše lze ještě změřit. Ale Pavel říká: „Nade všechno víc.” Věřme těmto slovům, až se budeme modlit o uchopení, pochopení a růst.

Velká modlitba vede k velké moci a Pavel dodává, že Bůh je toho schopen. Velká moc nás vede k hlubšímu uctívání: „...jemu samému buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení na věky věků! Amen.” (Efezským 3,21).

GEORGE O. WOOD, D. TH. O.

je generálním superintendentem Assemblies of God ve Springfieldu v Missouri.

POZNÁMKY:

(1) Frederic Lehman, The Love of God (1919).

(2) Samuel Trevor Francis, Oh, the Deep, Deep Love of Jesus (1875).

NĚKOLIK RAD, JAK SE ZBAVIT NESNESITELNÉHO BŘEMENE PŘETÍŽENOSTI VE SLUŽBĚ.

Richard D. Dobbins

„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží“ (Mt 11,28-30).

Pokud uvěříme internetovým průzkumům, pak je mezi slovy tohoto Písma a reálným světem dnešní duchovenské služby zřejmý nesoulad. Průzkumy říkají, že jen ve Spojených státech opouští službu každoročně téměř dvacet tisíc duchovních pracovníků. To je tisíc pět set každý měsíc. A to mezi nimi nejsou zahrnuti lidé, kteří jsou ve službě tak nespokojení, že by ji opustili ihned, kdyby byli přesvědčeni o své schopnosti uživit se nějakým jiným způsobem.

Toto rozčarování ze služby přichází do života služebníka brzy. Jen pro příklad, během prvních pěti let opouští službu více než tři čtvrtiny absolventů teologických seminářů a biblických škol.

Na otázku, proč je tomu tak, odpovídali účastníci průzkumu různě a uváděli mnohé důvody. Většina pastořů však hovořila o svém šoku, kdy zjistili, že se skutečná služba velmi liší od jejich původních očekávání. Domnívali se, že budou mnohem více času trávit kázáním a vyučováním, tedy věcmi, které je baví. Nebyli připraveni na řešení ekonomických záležitostí a personální politiky, s nimiž se během služby setkávali.

Dalším faktorem prohlubujícím únavu pastořů jsou lidské problémy a problémoví lidé. Mají dost tvrdohlavých členů vedení, starších a diákonů zpochybňujících jejich autoritu a vysávajících jejich životní energii. Nebaví je neustálá konfrontace se zaměstnanci, kteří nestačí pracovnímu tempu. Unavuje je neustále jednat s precitlivělými vedoucími chval.

Postupem času si tyto frustrace vybírají svou daň u těch služebníků, kteří si nevytěžovali způsoby, jak se

zbavovat nahromaděného stresu. Duchovní pracovníci by si měli uvědomit, že v mnoha ohledech je pro ně stres tím, čím jsou zaprášené plíce pro horníka. Nevíte, že je máte, dokud vás nedostanou. Život moderního člověka je čím dál složitější, a s tím se pak úměrně zvyšuje zákeřnost stresové pasti.

Aktivní přístup ke stresu ze služby nám ušetří námahu a bolení hlavy mnohem více než přístup reaktivní. Zároveň se tak služebníci vyvarují nepříjemných následků toho, kdy jsou nuceni v důsledku stresu službu opustit.

Služba nicméně nemusí být až tak náročná. Pamatujte, že Pán řekl: „Mé jho netlačí a břemeno netíží.“ Zde je několik rad, jak se zbavit takového neúnosného jha a nesnesitelného břemene.

ZACHOVEJ SI REALISTICKÁ OČEKÁVÁNÍ

Mnozí vstupují do služby s nerealistickými očekáváními. Míru své frustrace z nějaké činnosti můžete změnit tak, že porovnáte rozdíl mezi tím, co jste od svého úsilí očekávali, a tím, co jste poté ve skutečnosti zakusili. Služba není výjimkou.

Proč jsou naše očekávání, která vkládáme do služby, tak odlišná od toho, co pak skutečně prožíváme? Jedním z hlavních důvodů je skutečnost, že mnozí si službu idealizují. Jako dítě jsem vyrůstal v církvi a vybavuji si, jak byl každý přesvědčen o výjimečnosti osoby pastora. Mnozí členové jej stavěli na piedestal. Byl pro ně konec konců osobností z pódia, jež je inspirovala a pomáhala jim. O jeho práci či rodinném životě toho však věděli málo.

V dnešní době je kázání a vyučování jen malou částí úvazku pastořů. Ti v současnosti vynakládají většinu svého času a energie na administrativní úkoly. Často mezi ně patří pomáhání lidem ve složitých situacích. Mnozí pastoři navíc naivně očekávají, že Boží děti budou duchovní a v těchto složitých situacích se s nimi bude snadno spolupracovat.

Když jsou pastoři konfrontováni s napětím a konfliktky, čekají, že se Boží lid bude chovat duchovně. To se však vždycky neděje. Někdy Boží lid jedná tělesně. Pokud tomuto faktu přizpůsobíme svá očekávání, ušetříme si mnoho bolesti. Budete-li od lidí v církvi očekávat, že se budou projevovat duchovně, většinu času zažijete zklamání a frustraci.

Ve všech třech synoptických evangeliích nám Ježíš připomíná: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní“ (Mt 9,12; viz také Mk 2,17; Lk 5,31). Bůh nás nepovolal sloužit duchovně zdravým lidem. Ve většině případů si lidé s sebou do království přinášejí sobeckou nezralost, zranění z minulosti a dlouhodobé návyky, jimiž sami sobě ubližují. Jejich znovuzrození jim okamžitě uzdravení nepřinese.

Ve svých podobnostech se Ježíš snažil učedníky připravovat na hříšnou přirozenost lidí v církvi. Chtěl, aby jejich očekávání ohledně služby byla realistická

a praktická. A tak hovořil o plevelu, který roste spolu s obilím, dobrých a špatných rybách chycených do stejné sítě a o různých druzích ptáků hnízdících na jednom stromě (Mt 13,25-32, 47-50).

Kdybychom vedli sbor v prvním století, naši členové by byli tělesní. Apoštolové kupříkladu napsali téměř všechny epištoly Nového zákona s cílem konfrontovat nějaký projev hříšné lidské přirozenosti. Jen si představte, kolik by v Bibli chybělo knih, kdyby byl Boží lid pouze duchovní.

A tak když lidé zpochybňují vaši autoritu, neberte to jako osobní krizi. Lidé zpochybňují autoritu vedoucích církve už dva tisíce let. A pokud si nikdo nevzpomene na vaše narozeniny, narozeniny vaší manželky, vaše výročí svatby nebo na vaši vánoční odměnu, nedělejte z toho *katastrofu*. Berte to jako *normální*. To všechno jsou hezké věci, ale ne nezbytné.

Líbí se nám projevy štědrosti, jichž se nám od lidí dostává. Je ovšem velmi snadné začít je považovat za něco, na co máme nárok. Pochybuji, že by se apoštolům dostávalo takové pozornosti.

Jakmile snížíte svá očekávání, budete překvapeni, o kolik méně vás služba bude stresovat. Pokud neočekáváte nic a obdržíte něco, jste příjemně překvapeni. Jsme povoláni k tomu, abychom sloužili, ne aby nám bylo slouženo. Pamatujte si, služba lidem je způsobem, jímž sloužíme Pánu. Ježíš řekl: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili“ (Mt 25,40).

OBNOV SVŮJ OSOBNÍ DUCHOVNÍ ŽIVOT

Je lehké zanedbat svůj osobní duchovní život, když musíme vydat tolik naší energie a času na potýkání se s rozpočtem, administrativními úkoly a problémy lidí. Omezuje se tvé čtení Bible pouze na přípravu kázání a biblických lekcí? Otvíráš své srdce Pánu v modlitbě i jindy, než když se jako služebník modlíš za jiné?

Pamatuj na slova Izajáše: „Ale ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako orlice; běží, a však neumdlévají, chodí, a neustávají.“ (Iz 40,31 - BK). Součástí očekávání na Hospodina je čtení Božího slova a modlitba, patří k němu ale také reflexe a meditace.

NEPODLEHNI INSTITUCIONÁLNÍHO TLAKU

Soustřed' se na službu tělu Kristovu. Nenech se pohlitit šplháním po žebříku „úspěšné“ služby. Pamatuj si, církev jako instituce je organizace. Tělo Kristovo je organismus. Denominace mají tendenci sloužit samy sobě a snažit se zachovat samy sebe. Ony dbají na to, aby pověření duchovní kázali a rozvíjeli další užitečné služby. Denominace nám poskytují zpětnou vazbu, chrání nás před falešným učením a umožňují nám společně dělat věci, které by nikdo z nás nemohl činit sám. Bůh nás však povolal, abychom sloužili jeho tělu spíše než institucionální církvi.

Pokud zaměříš svou pozornost na rozporuplné a někdy neférové jednání institucionální církve, budeš vět-

šinu času podléhat depresím a frustraci. Staneš se svědkem toho, jak se lidem dobře obeznámeným s církevní politikou dostává zvláštních výhod. Zároveň uvidíš, jak mnozí služebníci v menších sborech, kteří si pomoc zaslouží, zůstávají stát stranou bez povšimnutí.

Máme však Ježíšovo ujištění, že kdokoli, kdo nabídne jinému pohár studené vody v jeho jménu, nepřijde o svou odměnu (Mt 10,42). Pamatujte si, do služby nás povolává Ježíš. Budeme-li věřit, že se postará o to, aby naše věrná služba došla odměny, nepodlehne toulze soudit jiné, nebudeme jim závidět ani na ně žárlit.

Pamatujte na slova, která Pán řekl Petrovi, když se mu zdálo, že Ježíš straní Janovi: „Jestliže chci, aby tu zůstal, dokud nepřijde, není to tvá věc. Ty mne následuj!“ (J 21,22). Když svou službu vnímáte jako způsob, kterým následujete Ježíše, usnadní vám to život.

PŘEMÝŠLEJ O SVÉ SOUČASNÉ SITUACI

Přemýšlej nad svou situací a otevři svou mysl postřehům a tvůrčím řešením, které s tebou může sdílet pouze Ježíš. Co je na tvé současné situaci tak stresujícího? Přerůstá ti tvá finanční situace přes hlavu? Zdědil jsi po bývalém pastrovi nějaké obtížné problémy? Existují ve tvém společenství soupeřící frakce? Na modlitbě sepiš všechny věci, které tě nejvíce tíží. Seřaď tento seznam podle priorit. Zaměř se na ty nejpálčivější problémy. Pak se pusť do sepsování způsobů, jak zvládnout ty nejobtížnější výzvy.

Zeptej se sám sebe: pokud udělám to, co mě napadne jako první, jak bude má situace vypadat za půl roku, za rok, za rok a půl? Nezapomeň, že satan si chce použít tvou impulsivnost a tvůj přehnaný pocit naléhavosti tak, aby celou situaci ještě více zkomplikoval. Když se však začneš zamýšlet nad druhou, třetí i čtvrtou variantou, pros Boha, aby ti dal moudrost v tom, pro kterou z nich by ses měl rozhodnout. Dal nám své slovo, že tak učiní (Jk 1,5).

Snaž se od své situace co nejvíce citově odpoutat. Vyvaruj se ukvapených řešení. Důvěřuj Bohu, že v tobě způsobí narůstající tlak ve prospěch takového řešení, které považuje pro vyřešení tvého problému za nejmoudřejší.

Apoštol Petr moudře radí: „Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas. Všechnu ‚svou starost vložte na něj, neboť mu na vás záleží“ (1Pt 5,6-7).

Během let jsem přišel na praktický způsob, jak aplikovat tato biblická slova na svůj myšlenkový život. Zde je série otázek, které si kladu s cílem rozlišit, co je mou odpovědností a které starosti mohou uvrhnout na Pána:

Je možné udělat něco s tím, co mě trápí? Můžeme se totiž začít trápit věcmi, které nemají řešení. Vždy budou války. Vždy bude chudoba. Někteří zbožní lidé umrou na své choroby, zatímco jiní a „tělesní“ budou uzdraveni. Nikdo s tím nic nenadělá. Když mě začnou trápit tyto věci, uvrhnu své starosti na něj.

Mohu s tím, co mě trápí, udělat něco já? Pokud zjistím, že se trápím věcmi, s nimiž nemohu nic udělat, uvrhnu tyto starosti na Pána. Někdy však věci, které mne trápí, řešit mohu. Rozliším tedy, o jakou věc se jedná, a pokračuji k další otázce.

Mohu s tím udělat něco hned teď? Pokud ne, udělám si do diáře poznámku, která mi připomene, co mohu udělat a kdy to mohu udělat. Vše ostatní uvrhnu na Krista.

Všimněte si důrazu slova „uvrhnout“. Naučte se mentálně odmrstit ze své mysli všechny ty věci, s nimiž nyní nic nenaděláte. Pokud budete řešit ty věci, které v danou chvíli řešit lze, sklídíte odměnu v podobě zdravého vůdcovství.

ZNOVU SE ZAMĚŘ NA SVÉ MANŽELSTVÍ A RODINNÉ VZTAHY

Manželství dává pastrovi a jeho manželce příležitost vytvořit model zdravého křesťanského svazku před zraky těch, jimž slouží. Služba nemůže ničit tvé manželství. To nikdy není Boží vůle. Někteří služebníci si bohužel myslí, že mají za manželku službu, a omlouvají touto chybně zvolenou prioritou skutečnost, že zanedbávají své partnerky a děti. Pavel podává jasný obraz biblických priorit Božích služebníka v listu Efezským 5,21-6,4. Bůh je na prvním místě. Tvé manželství na druhém. Tvé děti na třetím. A tvá práce na čtvrtém.

Jednou z nejlepších věcí, kterou můžeš učinit ve prospěch své služby a svých dětí, je naplánovat si každoročně dva nebo tři rodinné výjezdy. Během těchto víkendů si užívej modliteb a společných ztišení, avšak domluvte se na tom, že se nebudete bavit o sborových záležitostech. Jednoduše se zaměřte na obnovení své lásky k Bohu a lásky jednoho k druhému. Tvou manželku to náramně potěší a tvé děti uvidí, jak moc to mění váš vzájemný vztah. Zdravý služebník ví, že manželství a děti jsou přednější než služba. Nedovol tedy nepříteli, aby tě sužoval pocitem viny za to, že sis tyto priority vytyčil.

Když je den u konce, nauč se mentálně zavřít dveře za veškerými starostmi o sbor a otevřít dveře pro čas strávený s manželkou a rodinou. Mějte s manželkou úmluvu, že nebudete doma probírat sborové záležitosti. Je to zdravé nejenom pro tvé manželství, ale i pro tvé děti. Měl bys je co nejvíce chránit před bolestivými věcmi, s nimiž se ve sboru potýkáš.

VNÍMEJ ODPOČINEK JAKO SOUČÁST TVÉ SLUŽBY

I příroda nás učí o důležitosti rekreace a odpočinku. Telata poskakují, hříbata dovádějí, ovce si hrají na louce, psi se honí za míčem a koťata si hrají s klubíčkem. Nedopusť, aby tě nepřítel trápil pocitem viny kvůli tomu, že si uděláš čas na zábavu. Hraj, aby ses pobavil, ne abys vyhrál. Hrát s někým, kdo musí vyhrát, není zábava.

Najděte si nějakou činnost, která vás s manželkou baví, a věnujte se jí společně třikrát až čtyřikrát měsíčně. Když jsou vaše děti ještě malé, oddělte si alespoň jeden

večer v týdnu pro rodinnou zábavu. Nenutte je dělat to, co baví vás. Věnujte se tomu, co baví je.

Bůh tě nepovolal do služby proto, aby tě frustroval. Chce, aby se prostřednictvím služby naplnila jeho vůle. Chce, aby tě práce pro Pána bavila. Pečlivě si vybírej přátele. Vyhybej se těm, kdo těžce snášejí břemeno služby. Když se s takovými lidmi loučíš, cítíš se vyčerpaný. Někdy je nezbytné takovým lidem sloužit. Své přátele si však vybírej mezi těmi, kteří milují Pána, užívají si života a během společně stráveného času tě nabíjejí energií.

Pamatujte na Pavlovo napomenutí: „V konání dobra neumdlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas. A tak dokud je čas, činně dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry“ (Ga 6,9-10).

Každodenní ohlednutí zpět snižuje stres

Když se váš pracovní den chýlí ke konci, podrobně si jej v mysli znovu projděte. Pamatujte si, že náš život neutvářejí fakta. Utvářejí jej příběhy, které si o skutečnostech svého života namlouváme. My nemůžeme změnit fakta, ale můžeme upravit příběh, který si na jejich základě vytvoříme. Nepřítel má svou verzi příběhu, která vzbuzuje úzkost, hněv a pocit viny. Bůh má jinou verzi, která rozptýlí tvůj strach, přinese ti pokoj a dovolí ti, aby sis vychutnal večerní čas se svou rodinou. Popros ho, aby ti pomohl zahnat verzi nepřítel a přijmout tu Boží.

RICHARD D. DOBBINS, Ph.D., zakladatel centra duševního zdraví EMERGE, je v současné době ředitelem organizace Richard D. Dobbins Institute of Ministry se sídlem v Naples, státě Florida, kterou založil v roce 2007. Navštivte jeho webové stránky na adrese www.drdoobbins.com.

SLUŽBA ZALOŽENÁ NA VZTAZÍCH: PROPOJOVÁNÍ ZESPODA NAHORU

Pokud jsou vztahy tak důležité pro naše duchovní zdraví, dlouhodobou službu a pro naše rodiny, proč žijí někteří služebníci v relativní izolaci?

Warren D. Bullock

Na společném obědě oblastních vedoucích jeden mladý pastor prohlásil: „Obvykle na tyto akce nechodím. Podle mého je to celé jenom o politice a já se o politiku nezajímám.“

Odpověděl jsem mu na to: „No, pokud se jich účastníš pouze kvůli vlastnímu prospěchu nebo vidině povýšení, pak je to politika. Pokud ale chodíš na tato setkání, abys budoval vztahy a sloužil druhým, pak je to dobré křesťanství.“

Tento pastor zjevně nepochopil spojitost mezi efektivní službou a časem prověřenými vztahy s jeho kolegy. Jen málokterý z nás, pokud vůbec někdo, jsme dlouhodobě úspěšní, aniž bychom čerpali posilu a podporu z těsných přátelských vztahů. Je sice pravda, že setkání služebníků jen zřídka přispívají k budování hlubokých vztahů, mohou však k nim poskytnout podnět. Z povrchních setkání se mohou rozvinout celoživotní přátelství, která obohatí a zlepší naše životy i službu.

Iniciování a rozvíjení vztahů bylo pro Ježíše natolik důležité, že dokonce ještě před svým prvním zázrakem a souběžně se svou první kazatelskou cestou do Galileje začal povolávat ty, které známe pod označením Dvanáct. A tak zatímco zástupy slyšely jeho poselství a viděly jeho zázraky, těmto svým důvěryhodným učedníkům objasňoval hlubší pravdy o království a odhaloval své srdce. Když na něj v zahradě Getsemane dolehla tíseň, vzal si s sebou ty, s nimiž měl nejbližší vztah. Jeho přímluvná modlitba znamená v sedmnácté kapitole Janova evangelia ukazuje, že podle Kristova chápání byli tito přátelé těmi, „které jsi mi dal“ (J 17,9).

Pokud vnímáme pozitivní vztahy jako Boží dar pro nás, budeme si jich nejenom vážit, ale budeme o ně rovněž i náležitě pečovat.

Mezi Dvanácti byli tři učedníci, kteří měli otevřenější přístup k Ježíši, než jaký udělal ostatním. Petra, Jakuba a Jana vybědli nejenom k tomu, aby s ním šli v zahradě Getsemane dále. Dal jim také možnost spatřit jeho proměnění, což byla zkušenost, kterou ostatní učedníci neměli. A z těchto tří je Jan jediným, jehož Bible nazývá „učedníkem, kterého Ježíš miloval“ (J 13,23). Neznamená to, že by Je-

žíš ostatní nemiloval, ale to, že jej s Janem pojil obzvláště blízký vztah. Tento vztah byl natolik blízký, že když Ježíš umíral, svěřil Janovi do péče svou matku Marii.

Pokud na základě toho dospějeme k závěru, že Ježíš při svém výběru učedníků a budování vztahů někoho diskriminoval, uniká nám pointa. Ježíšův život a služba nás učí tomu, že existují různé úrovně vztahů, od povrchních až po nejtímnější. Všechny mají svou hodnotu, ne však stejnou. Čím hlubší je přátelství, tím větší hodnotu má.

Přátelé ve službě

Není výjimkou, když jsou našimi nejlepšími přáteli lidé, kteří také duchovně slouží. Máme stejné zájmy, stejné výzvy a společná protivenství. Smějeme se stejným vtipům o životě v církvi. Nemusíme dělat nic zvláštního, abychom si užívali společné obecnosti. Být spolu úplně stačí. Běžně s takovými lidmi udržujeme kontakt pomocí telefonu, textových zpráv, e-mailu nebo Facebooku. Když si potřebujeme s někým promluvit, obrátíme se jeden na druhého.

Co bychom v těchto chvílích bez blízkých přátelství dělali? Blízcí přátelé, kteří jim pomohou konfliktem projít, pro ně budou mít nedozírnou cenu.

Jak prázdný by byl život bez takovýchto přátel! Podporují nás, když se cítíme zle, naříkají s námi, když jsme zarmoucení, kráčí s námi údolními a křičí s námi radostí, když jsme na vrcholku hory. Co bychom v těchto chvílích bez blízkých přátelství dělali?

PŘÁTELE V CÍRKVI

Od doby svých studií na biblické škole slýchávám, že by se pastoři neměli přátelit se členy svých sborů. Dokonce jsem slyšel jednoho kolegu říkat, že by si pastoři měli udržovat od svých lidí odstup, aby kolem sebe udržovali určitou auru tajupnosti. Nesouhlasím. Zprv proto, že nemůžete uskutečňovat pastýřskou službu na dálku; a zadruhé proto, že lidé hledají autenticitu a ne tajupnost.

Ve většině sborů, v nichž jsem byl pastorem, jsem

měl blízký vztah se dvěma nebo třemi muži. Byli pro mě Petrem, Jakubem a Janem. Naše přátelství se dostalo na takovou úroveň, že jsem jim mohl otevřít své srdce, svěřit se jim se svými frustracemi a hovořit o osobních problémech. Nikdy jsem nezažil, že by zklamali mou důvěru. Mnozí z nich zůstali mými důvěrnými přáteli dodnes. Ve sborech, kde se podobné vztahy rozvinout nepodařilo, jsem se často cítil osamocen.

Čím déle jste pastorem, tím více se snažíte takové vztahy pěstovat. Postupem času se vytvoří důvěra, která ke svému prohloubení potřebuje čas. S důvěrou přichází touha a ochota sdílet radosti i nesnáze. Důvěra je obousměrná silnice umožňující nám navzájem si otevírat svá srdce.

Pokud jde o naše sborová přátelství, musíme být obezřetní a moudří. Ovšem i přesto, že někdy přátelství zklame a lidé nás zradí, tak jako se to stalo Ježíši, vyplatí se kvůli němu riskovat. Požehnání plynoucí z blízkého vztahu s jedenácti přáteli bohatě vyvážá bolest, kterou nám přinese ztráta jednoho z nich.

PŘÁTELÉ MIMO SLUŽBU A CÍRKEV

Evangelizace skrze přátelství je v mnoha sborech dominantním tématem, a to zaslouženě. Přátelské vztahy se sousedy a dalšími lidmi, kteří jsou Bohu vzdáleni, se mohou stát otevřenými dveřmi pro sdílení evangelia. Nedávno jsem slyšel o jednom pastrovi, do jehož sboru chodí už téměř všichni lidé z jeho sousedství. Vztah s těmito lidmi začal přinášet duchovní ovoce. Zároveň je také příkladem, jak zasahovat lidské životy ne z pozice pastora, ale z pozice souseda.

Na druhou stranu ale nepodmiňujeme své přátelství s těmi, kdo Ježíši neodevzdali svůj život, jejich kladnou odezvou na naše svědectví. Nejsou cílem, na nějž míříme evangeliem. Jsou našimi přáteli, které milujeme bez ohledu na jejich postoj k Bohu. I tak ale bude mezi nás vždy dopadat jistý stín, neboť „jaký může mít vztah světlo s temnotou?“ A „co mají věřící a nevěřící společné?“ (2K 6,14-15 – B21). Pokud chybí sdílení duchovního vztahu, naše přátelství má určité limity.

Jen málokterý z nás, pokud vůbec někdo, jsme dlouhodobě úspěšní, aniž bychom čerpali posilu a podporu z těsných přátelských vztahů.

PŘÁTELÉ V TĚŽKÝCH DOBÁCH

Pokud nemáme silné, spolehlivé a důvěryhodné přátele, kdo nám pomůže projít těžkými časy? S kým budeme mluvit o svých bolestech, frustracích a obavách? Každý služebník zakouší boje a bolest. A neměl by jimi procházet sám.

Někteří pastoři jsou natolik otřeseni protivěstím a tak šokováni nečekanými problémy, že se službou končí. Pokud si mají vybrat mezi bojem a ústupem, volí

druhou variantu. A i když se rozhodnou zůstat a bojovat, cítí se po bitvě natolik duševně vyčerpáni a duchovně vyprahlí, že rezignují na své posty, aby se mohli oni i jejich rodiny uzdravit ze zranění, jež si z boje odnesli. Jak v jednom, tak v druhém případě to může být Boží vůle pro jejich život.

Ať už je tomu tak či onak, blízcí přátelé, jež jim pomohou konfliktem projít, pro ně budou mít nedozírnou cenu. Přátelé si postupem let mezi sebou budují důvěru, a tak mohou pastoři sdílet své hluboké pocity bez obav z vyzrazení. Pokud znají své silné i slabé stránky, získávají lepší základ pro vzájemné povzbuzování i varování. Společná modlitba je léčivým balzámem, skutkem víry a pozitivním povzbuzením.

Když jsem před pár lety procházel obdobím vyhoření, pomohly mi modlitby a péče drahých přátel tuto výzvu zvládnout.

Pokud vnímáme pozitivní vztahy jako Boží dar pro nás, budeme si jich nejenom vážit, ale budeme o ně rovněž i náležitě pečovat.

PŘÁTELÉ V DOBRÝCH ČASECH

Když se nám ve službě daří, sbor je na tom duchovně dobře a když je zjevné, že naše mise dosahuje vytyčených cílů, můžeme nabýt dojmu, že přátelé nejsou tak důležití. Užíváme si požehnání a úspěch. Ovšem i úspěch má svá úskalí.

Když zakoušíme úspěch, potřebujeme přátele, kteří nám nastaví zrcadlo v okamžiku, kdy se začneme pyšně vychloubat, budeme mít tendenci k arogantnímu chování a pocitům nepřemožitelnosti. Jako služebníci všichni do jednoho tvrdíme, že věříme ve zpětnou vazbu, ovšem jen do chvíle, kdy nám ji někdo začne poskytovat. V ten okamžik začneme s obviňováním, dokonce i svých přátel, z toho, že překračují svá práva.

Vzpomínám si, jak jsem četl o bývalém šampionovi těžké váhy Riddicku Boweovi. Sotva svůj titul získal, už byl nucen pás šampiona těžké váhy obhajovat. V přípravě na zápas se mu ovšem dvakrát nevedlo. Příliš často chodil na večírky, utrácel příliš mnoho peněz a k tréninku přistupoval lehkovážně. Jeho manažer se právem obával, že kvůli Boweho laxnímu přístupu ho příští vyzvavatel sesadí z trůnu šampiona. Prohlásil, že jeho zásadním problémem je, že nemá ve svém okolí nikoho, kdo by mu byl ochoten říct „ne“. Bowe nakonec zápas prohrál a o titul šampiona přišel.

Když zakoušíme úspěch, potřebujeme přátele, kteří nám nastaví zrcadlo v okamžiku, kdy se začneme pyšně vychloubat, budeme mít tendenci k arogantnímu chování a pocitům nepřemožitelnosti.

My všichni potřebujeme mít ve svém okolí někoho, kdo je ochoten říct nám „ne“. Nemusí se nám to líbit, nicméně po-

třebujeme přátele, kteří prověří naše postoje, skutky, rozhodnutí a nasměrování. Naši přátelé nám poskytují zpětnou vazbu ne proto, že by nás neměli rádi, ale právě proto, že nás rádi mají. Mohou nám zabránit v jednání, které by v konečném důsledku vedlo k našemu pádu.

IZOLACE VE SLUŽBĚ

Pokud jsou vztahy tak důležité pro naše duchovní zdraví, dlouhodobou službu a pro naše rodiny, proč žijí někteří služebníci v relativní izolaci?

Geografie. Někteří služebníci si izolaci nevybrali, jsou však vzdáleni od druhých kvůli zeměpisné poloze. Pastoři, kteří žijí na venkově, to ke svým dobrým přátelům mají možná daleko. Mohou dokonale využívat sociální síť, aby udrželi kontakt se světem, nic však nenahradí posezení tváří v tvář. Musí věnovat větší úsilí tomu, aby si udrželi vztahy, které jsou na jednu stranu vyčerpávající, ale stejně tak i povzbuzující.

Nejistota. Vzhledem k tomu, že jsem sám bojoval s nesměrností, snažil jsem se pochopit tuto formu nejistoty. Dospěl jsem k závěru, ať už správnému či chybnému, že jádrem nesměrlosti je pýcha. Příliš se starám o to, jestli mě lidé přijmou nebo odmítnou. Nesmělost souvisí pouze se mnou samotným. Místo toho, abych přemýšlel, jak mohu milovat druhé a sloužit jim, přemýšlím o tom, jak na mne zareagují. Nejistota tak může vést k izolaci.

Nezávislost. Postoj „já nikoho nepotřebuji“ je samozřejmě chybný. Pokud mu ale služebník podlehne, nikdy nebude mít mnoho blízkých přátel. Bude pyšný na to, čeho je schopen dosáhnout bez cizí pomoci. Tímto postojem jako by dal najevo, jaké má Bůh štěstí, že je dotýčný služebník na Boží straně. Ovšem právě z tohoto postoje nezávislosti se často rodí vzpoura proti autoritě, jež nás odcizuje od těch, kdo by měli být našimi silnými vztahovými spojenci.

Strach. Strach způsobuje, že si od lidí udržujeme odstup. „Kdyby mě skutečně znali, nemohli by mě mít rádi.“ Pokud nás v minulosti někdo zranil, bojíme se blízkých vztahů, abychom podobné zranění neprožili znovu.

Skryté chyby/hříchy. Všichni máme charakterové vady, ovšem někteří lidé své osobní problémy drží v tajnosti. Může se jednat o noční sledování pornografie či hrubé zacházení s partnerem. Může to být chaos ve financích nebo vysilující zlovyky. Tato tajemství nám brání v budování takových přátelství, která by stála na otevřenosti a opravdovosti.

Čas. Diáře vládnou našim životům a k budování a zachování přátelství je zapotřebí čas. Dostali jsme se do nedobrovolné pasti nabitých programů, které nám brání v cílevědomém rozvíjení přátelských vztahů. Čekáme, až se iniciativy chopí naši přátelé, místo abychom budování přátelství učinili součástí našich vlastních rozvrhů.

Nejedná se přitom o nezdolatelné překážky. Jsme schopni je překonat. V některých případech musí zasáh-

nout Bůh a změnit naše postoje, přizpůsobit náš způsob uvažování a dopřát nám nový pohled na věc. V jiných případech je na nás, abychom iniciovali nějaké kroky, chopili se příležitostí a zbavili se strachu. Ti, kdo se nevypořádají s příčinami izolace a nevybudují si silné vztahy, čelí neradostným vyhlídkám na budoucnost prožívanou v oddělení a osamění. Avšak ti, kteří po léta svá přátelství rozvíjejí, si budou užívat tepla a bezpečí, které jim tyto vztahy skýtají.

WARREN D. BULLOCK, D. Min. je výkonným presbyterem ústřední rady Assemblies of God a bývalým pastorem sboru Northwest Family Church v Auburnu ve státě Washington.

PORTRÉT PŘÍTELE

Příběh Davida a Jónatana je klasickým příkladem vztahu, jenž prošel ohněm protivenství. První Samuelova zaznamenává některé atributy i projevy jejich přátelství.

Byli jednoho ducha (18,1). Jednalo se o proces. Jejich srdce dosáhla jednoty.

Přestali usilovat o vlastní prospěch a nahradili jej láskou (18,1). Jónatan miloval Davida jako sám sebe, a to i přesto, že David byl místo něj pomazán za budoucího krále.

Uzavřeli mezi sebou smlouvu (18,3). Tento slib přátelství je k sobě navzájem připoutal.

Jónatan Davida varoval, že mu Saul usiluje o život (19,1-3; 20,35-40). I když byl Saul Jónatanovým otcem a izraelským králem, Jónatan zmařil Saulovy plány na Davidovu likvidaci.

Jónatan bránil Davida před svým otcem Saulem (20,32-33). Rmoutilo jej, že se Saul chová k Davidovi nespravedlivě.

David po Jónatanově smrti převelice truchlil (2S 1,25-26). Lásku nevyhnutelně přináší bolest ze ztráty. Milování někoho jiného ovšem za tuto bolest stojí.

David pamatoval po Jónatanově smrti na jeho rodinu (1S 20,15.42; 2S 9,1,11). David dovolil Mefibóšetovi, Jónatanovu synovi, aby jedl u jeho stolu spolu s ostatními královskými syny. Učinil tak kvůli Jónatanovi.

WARREN D. BULLOCK, D. Min.

KOMPLETNÍ LETNIČNÍ SÉRIE

Mark Wootton

ÚVOD

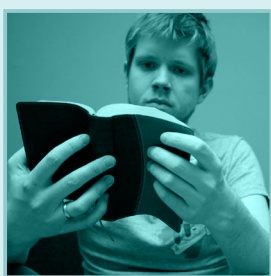
Ačkoli je mluvení v jazycích pro mnohé letniční velmi ceněnou zkušeností, nevyjadřuje plně, co znamená být letničním. A to ani v oblasti zkušenosti, ani doktrinálně. Být letničním je mnohem více. Ta definice se stala příliš úzkou. Letniční i neletniční křesťané musí opětovně prozkoumat a znovu definovat, co to znamená být letničním. Cílem této série je znovu se podívat, jak Bible definuje význam Letnic, a tedy i výraz letniční. Jaké jsou kořeny tohoto slova? Jaké zkušenosti mohou být předobrazem odkazujícím na skutečnou šíři a hloubku tohoto konceptu? Jaké jsou důsledky těchto zkušeností? Jak Bible hovoří o životě těch, kdo byli pokřtěni v Duchu svatém a o jejich záměrech?

Vzhledem k tomu, že jsem učitel, dovoluji mi představit jeden akademický termín. Je jím výraz pneumatologie. Pneumatologie je studium a nauka o Duchu svatém. Možná vás překvapí, když řeknu, že i jiné než letniční církve mají svou pneumatologii. Jejich nauka o Duchu svatém je dokonce ještě známější, než je ta letniční. Tato kapitola se pokusí částečně představit letniční pneumatologii, definovat pojem křest v Duchu svatém a popsat život v Duchu, v němž jde o víc než pouze o mluvení v jazycích. Doufám, že se vám tato cesta bude líbit.

Část I

Postřehy ohledně svátku Letnic

Pokud hovoříme o Letnicích v Bibli, budou se naše myšlenky s největší pravděpodobností upínat k událostem z druhé kapitoly knihy Skutků. Když církev slaví letniční neděli, zaměřuje svou pozornost na Ducha svatého, který sestoupil na sto dvacet oddaných učedníků shromážděných v horní místnosti. Není nejmenších pochyb o tom, že toto vylití Ducha svatého bylo klíčovým dnem nejenom pro oněch sto dvacet lidí, ale rovněž pro město Jeruzalém a vůbec církev obecně. Mnozí jej považují za den, kdy se církev zrodila. Ačkoli k podobným událostem ve stejný den v minulosti nikdy nedošlo, začal být termín Letnice už jednou provždy spojován s událostmi tohoto konkrétního dne a je nutné říci, že po právu.

První zmínku o Letnicích v Bibli však nenajdeme ve druhé kapitole Skutků, nýbrž ve Starém zákoně. Letnice byly jedním ze sedmi svátků ustanovených Bohem, které měly děti Izraele každoročně slavit. Pokud jde o pořadí, v jakém tyto svátky probíhaly, jednalo se o Velikonoce, svátek nekvašených chlebů, svátek prvotin, svátek týdnů (Letnice), svátek troubení na polnice, den smíření a svátek stánků. Každá z těchto slavností měla svůj konkrétní účel. Letnice byly svátkem žně. Smyslem Letnic bylo oslavit shromáždění úrody.

Svátek známý jako Letnice se pojí s vícerozličným označením. Původně byl znám jako slavnost týdnů (Ex 34,22). Jakmile skončily Velikonoce, začali Izraelci odpočítávat sedm týdnů. A vzhledem k tomu, že týden má rovněž sedm dní, začal se v této souvislosti používat termín „týden týdnů“. Slavnost týdnů se tudíž slavila týden týdnů po Velikonocích.

Tento svátek byl rovněž znám jako slavnost sklizně (Ex 23,16; 34,22). Jeho účelem tedy bylo slavit jej tehdy, když byla shromážděna sklizená úroda z polí. Měl to být zcela zjevně čas radosti a díkuvzdání. Tento svátek byl také znám jako slavnost žně (Ex 23,16).

Další označení, které se s tímto festivalem pojí, byl den prvotin. Je to trochu neobvyklé, neboť svátek prvotin již existoval. Podle Tyndalova biblického slovníku mezi další označení patří ... den prvotin (Nu 28,26), neboť byly Hospodinu předloženy dva bochníky chleba z čerstvé umletého obilí (toto označení by se nemělo zaměňovat s obětováním prvotin na počátku období žně, o němž je

zmínka v Lv 23,9-14).¹

Následně se v souvislosti s tímto svátkem začalo používat i označení Letnice. Toto slovo znamená „padesát“. Když vynásobíme sedm dní v týdnu sedmi týdny, dojdeme k číslu 49 dní. Tato slavnost se slavila následující čili padesátý den. Tyndalův biblický slovník definuje Letnice jako: „Slovo odvozené z řeckého výrazu pentekoste („padesátý“), jenž označoval slavnost pořádanou padesátý den po Velikonocích. Ve Starém zákoně se o tomto festivalu označovaném v judaismu šavu'oth (týdny) hovoří jako o slavnosti týdnů (Ex 34,22; Dt 16,10), neboť se konal sedm týdnů po Velikonocích.“²

Jak tedy můžeme vidět, nesl tento svátek několikrát označení. Letnice byly rovněž známy jako jeden ze tří poutních svátků. To znamená, že stejně jako v případě Velikonoc a svátku stánků se od židovské mužské populace očekávalo, že dorazí do Jeruzaléma a osobně se dostaví do svatyně. To také vysvětluje ten velký počet přespolních židovských návštěvníků ve druhé kapitole Skutků. Letnice (slavnost týdnů) se tedy vztahovaly ke žni. Zatímco se v rámci jiných svátků žádalo o odpuštění, cílem této slavnosti bylo radovat se ze žni. Předchozí svátek, slavnost prvotin, byl také oslavou žně. Ovšem mezi prvotinami a Letnicemi bylo sklizeno několik částí úrody. Většina plodin se sázela zároveň, měly však různou dobu zrání. Tyto dva svátky oslavovaly začátek sklizně úrody a následně počátek závěrečné sklizně. Prvotiny se slavily na počátku sklizně ječmene. Úroda ječmene dozrávala dříve než ostatní druhy obilí a otevírala období žni. Posledním druhem obilí, který dozrál zhruba o sedm týdnů později, byla pšenice. Když dozrála i tato obilnina, odehrála se slavnost týdnů neboli Letnice. Používaly se při ní právě prvotiny z úrody pšenice (Ex 34,22). Slavností týdnů lidé vyjadřovali, že je Bůh opět požehnal a zasloužil si jejich chválu.

Instrukce ohledně způsobu slavení svátku Letnic byly podrobné. Nejdříve měly být obětovány dva chleby. Na rozdíl od jiných chlebů předkládaných během obětí měly být upečeny z těsta obsahujícího kvas. Tato symbolika je zajímavá, neboť kvas obvykle reprezentoval hřích. Ovšem vzhledem k tomu, že chléb byl upečen, nebyl již kvas aktivní.

Následovalo obětování deseti zvířat. Sedm z nich mělo být jednoročními beránky bez jakékoli vady. Dále měl být obětován mladý býk a dva berani. Nový Ungerův biblický slovník naznačuje, že dodatečné instrukce byly velmi detailní:

Podle Mojžíšova nařízení se mělo v den Letnic konat posvátné shromáždění a neměla se vykonávat jakákoli práce; veškerá mužská populace, které to zdraví umožňovalo, se měla dostavit do svatyně (pokud jim v tom nebránilo nějaké nařízení zákona), kde probíhaly zvláštní oběti (Lv 23,15-22, Nu 28,26-31). Byly předkládány tyto oběti: (1) ranní a večerní oběti s přídatnými oběťmi a úlitbami; (2) oběť zápalná, při níž bylo obětováno sedm

1 ELWELL, W. A., COMFORT, P. W. ed. *Tyndale Bible Dictionary*, Wheaton: Tyndale House Publishers, 2001, str. 1007.

2 Tamtéž, str. 1007.

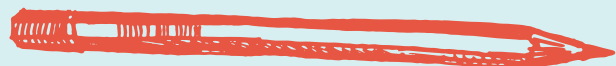
jednoročních beránků, jeden mladý býk a dva berani spolu s přídavnými obětmi a úlitbami; (3) dva chleby z prvotin obilí, upečené ze dvou desetín éfy bílé mouky; (4) spolu s chleby pak kozla jakožto oběť za hřích a dva berany jako oběť pokojnou. Chleby z prvotin s dvěma beránky (oběť pokojná) byli zasvěceni Hospodinu máváním jakožto oběť díky za žeň, jež byla v předcházejících sedmi týdnech shromážděna.³

Počkejte ale, kdy slavíme Letnice? Neslavíme je náhodou na jaře? Není letniční neděle padesát dní po Velikonocích? Nejsou Velikonoce na jaře? Máme tady zřejmě problém s kalendářem, že? Pokud se jedná o slavnost žně, proč se slaví na konci jara nebo na začátku léta? O co tu jde?

Pamatuji si na okamžik, kdy jsem si uvědomil, že roční období neodpovídá oslavám žní. Pokoušel jsem se najít nějaké řešení. Bylo možné, že se v průběhu let data slavností posunula? Zprvu jsem si pomyslel, že se Izrael možná nachází na jižní polokouli (tímto prosím všechny odborníky na zeměpis, aby ke mně byli shovívaví). Kdyby tomu tak bylo, vysvětlovalo by to ta pomýlená roční období. Když je jaro na severní polokouli, je na jižní polokouli podzim. A proto když my máme jaro, izraelité by sklízeli svou podzimní úrodu. Řešením tedy bezpochyby bude toto důmyslné vysvětlení. Avšak jediný pohled na glóbus mě ujistil, že opačné polokoule nejsou odpovědí. Izrael naprosto jistě leží na polokouli severní. Leží na přibližně stejné rovnoběžce jako Arizona. Když je jaro tady, je jaro i v Izraeli. Letnice v Izraeli jsou jarním svátkem.

Za druhé mě napadlo, že vzhledem k tomu, že Izrael leží v teplém podnebném pásu, museli židé začít se setím velice brzy zkraje roku. Když jsem vyrůstal v americkém státě Ohio, byl dnem, kdy nadobro skončily mrazy, 10. květen. Od tohoto dne jsme mohli začít vysazovat věci na zahrádkách bez obav z toho, že by úrodu postihl či zničil mráz. A tak je tudíž možné, že v jižnějším podnebí den, po němž již nemrzne, přichází mnohem dříve. To by tím pádem vysvětlovalo žeň na konci května či začátkem června. Konzultoval jsem tuto variantu s několika začínajícími farmáři, kteří mi potvrdili, že by toto vysvětlení mohlo být nejpravděpodobnějším řešením. Bohužel, ani toto nebyla ta správná odpověď.

³ UNGER, M. F., HARRISON, R. K. ed. *The New Unger's Bible Dictionary*, Chicago: Moody Bible Institute of Chicago, 1988, str. 415.

Další studium tématu mi konečně pravdu odhalilo. Sklizeň, na kterou se Letnice soustředily, byla ve skutečnosti zimní pšenice. Ječmen a pšenice spolu s několika dalšími obilninami se v Izraeli vysévají během období dešťů, které přichází v říjnu a listopadu. Během zimy pak tyto rostliny klíčí, zakoření a začnou růst. Ječmen dozrává rychleji, obvykle v dubnu a květnu. Zimní pšenici to trvá déle a obvykle dozrává v druhé polovině května a v první půlce června. Slavnost Letnic byla oslavou počátku sklizně poslední úrody, zimní pšenice. Rád bych tuto skutečnost ještě jednou zdůraznil. Začínala se sklízet závěrečná část úrody obilí. Byl to opozdilec vysazený předcházejícího roku. Letnice byly počátkem té úplně poslední sklizně.

Jak může tato skutečnost přispět k porozumění Letnic? Pokud je tento starozákonní svátek předobrazem novozákonní události, co z toho vyplývá? Jen těžko se vyhneme faktu, že Letnice se soustředí na začátek poslední žně. Možná existují i další aspekty, tento je ovšem ústřední.

Právě tento koncept stojí za svátkem, jenž je předobrazem dne Letnic z druhé kapitoly Skutků. Tento princip nám umožňuje učinit první krok k širšímu pochopení Letnic. Být letniční tedy znamená být zapojen do počátku závěrečné žně. V duchovním smyslu to jednoznačně znamená žeň duší.

Považovali bychom za výsadu, kdybychom mohli být jedním z oněch sto dvaceti lidí v horní místnosti v den Letnic, kdy Bůh započal závěrečnou žeň duší. Rok za rokem poukazoval tento starozákonní svátek Letnic na počátek této konečné žně. Ježíš řekl během své služby svým následovníkům: „Mnozí proroci a spravedliví toužili vidět, na co vy hledíte, ale neviděli, a slyšet, co vy slyšíte, a neslyšeli“ (Mt 13,17). Kdo si myslíte, že toužil spatřit den Letnic? Mojžíš? David? Daniel? Oni tento svátek slavili, a přesto zemřeli v naději, že se jednoho dne naplní. Jak by mohli tušit, že Bůh naplánoval začátek závěrečné žně padesát dní po ukřižování svého Syna? Velikonoce, pak Letnice.

Vyvstává zde ovšem další otázka: není tato závěrečná žeň nějak dlouhá? Ano, je. Nikdo tehdy ani dnes by si nepomyslel, že závěrečná žeň duší potrvá dva tisíce let. Nikdo, tedy kromě Boha. Jak pravdivá jsou Petrova slova: „Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání“ (2Pt 3,9). Pokud tento apoštol žil na počátku závěrečné žně, kam na časovou osu poslední žně lze tato slova vůbec zařadit? Není pochyb o tom, že jsme se přiblížili konci závěrečné žně. Letniční by měli mít naléhavou potřebu

účastnit se této žně duší. Letnice jsou počátkem poslední žně. Tak to je. Závěrečná sklizeň duší začala! Bez ohledu na dobu, která uběhla od událostí líčených v druhé kapitole Skutků, věčnost bezpochyby prokáže, že toto jsou poslední dny. A proto všichni ti, kteří si říkají letničtí, by neměli pouze mluvit jazyky; měli by být zapojeni do sklizeň duší. Měli by aktivně lidi seznamovat s Ježíšem Kristem, svým Pánem a Spasitelem. Letničtí by měli pomáhat svým místním sborům být sbory zaměřenými na získávání duší. Letničtí by nějakým způsobem měli být zapojeni do nesení evangelia celému světu. Být kompletním letničním znamená usilovat o plné zapojení se do práce na Pánově poli.

Kompletní letničtí by měl být do evangelizace zapojen přímo. Ano, Bible říká, že úřad evangelisty je zvláštním darem, který obdrželi někteří jedinci sloužící jako vedoucí církve (Ef 4,11). Nicméně Petr chtěl, aby všichni jeho čtenáři byli schopni a připraveni podat vysvětlení o své víře, kterou nosí ve svém srdci (1Pt 3,15). Pavel pochválil své obrácené následovníky v Tesalonice, neboť se slovo Páně od nich rozeznělo po Makedonii a Acháji a na všech místech (1Te 1,8). Pokud by velké poslání bylo určeno jen jedenácti apoštolům, jak by se Boží slovo rozšířilo do celého světa a jaký by byl plán poté, co by zemřeli? Sklizeň duší je určena jak pro vedoucí, tak i laiky. Každý věřící, a obzvláště ti, kteří se hlásí k letniční víře, by měl být osobně zapojen do díla hlásání evangelia.

Pravý letniční věřící by měl být zapojen do evangelizace také nepřímou, to znamená, že by měl být nápomocen těm, kteří se podílejí na žni posledních časů. Letničtí by měli pomáhat svým místním sborům v nastartování a zachování jejich evangelizačního zaměření. Mohou se modlit za duchovní zmocnění, vnímavost a ochranu pro misionáře sloužící v nebezpečných koutech světa. Mohou získávat finance k zajištění vybavení, literatury či prostředků potřebných k evangelizaci. Mohou zavát neobrácené, aby si poslechli kazatele vybaveného evangelizačním darem zmíněným výše. Kromě osobního přivádění lidí ke Kristu pravý letniční věřící nepřímou podporuje práci na žni na místní i globální úrovni.

Není snad zajímavé, že jedním z hlavních přínosů zaslíbených věřícím, kteří přijmou křest v Duchu svatém, je moc ke svědectví? (Sk 1,8). Dělníkům pracujícím na žni posledních časů je poslán Pomocník (Duch svatý), jenž jim pomáhá v jejich efektivitě při získávání duší. Dodává odvahu. Dodává moudrost. Přináší usvědčení nevěřícím. Učí nás, co říkat, když nám docházejí slova. Toto všechno jsou užitečná zaslíbení, která pomáhají Duchem naplněnému (letničnímu) věřícímu v jeho práci na duchovní sklizeň. (Více se tímto tématem budu zabývat později.)

Ti, kdo se modlí v jazycích, ale nepodílejí se na přivádění lidí ke Kristu, nejsou plně letničtí. Mohou být letničními na základě zúžené definice o mluvení v jazycích. Pokud ale chtějí být letničními v plném rozsahu tak, jak nám to popisuje Bible, musí se podílet na sdílení dobré zprávy o Ježíši Kristu. Mám-li to vyjádřit jiným způsobem, letničtí mají být ženci duší. A zatímco mnozí letničtí budou s tímto výrokem plně souhlasit, jiní si vůbec neuvědomují,

jak zásadní téma žeň je. Je to DNA letničního hnutí už od jeho prvotních předobrazů v podobě starozákonních svátků Letnic. Co kdyby reportér listu Washington Post popsal letniční sbory církve Assemblies of God jako lidi, kteří horlivě evangelizují? Byla by to pravda? Měla by to být pravda? Jednalo by se o biblickou definici letničních? Věřím, že ano. Věřím, že letničtí mluví v jazycích, horlivě evangelizují a ještě něco dalšího.

MARK WOOTTON, D. Min., je profesorem vyučujícím o letničním vůdcovství na Evangel University. Sloužil jako pastor, zakladatel nových sborů, profesor a administrátor na vysoké škole.

Tento článek byl převzat z publikace: Mark Wootton, THE COMPLETE PENTECOSTAL More Than Just Tongues, (2010). Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena celosvětově.

MŮJ OSUD V RUCE MÁŠ^{*}

Kenneth D. Barney

ÚVOD

Našimi „osudy“ jsou nejrůznější události utvářející náš život. Bůh zformoval a ustanovil každou jednu z nich. Když víme, že náš čas je v Božích rukou, vypůsobí to v nás trojí postoj:

STAŤ

1. Důvěra

- a. Pokud by Bůh nevládl nade vším, nemohl by vládnout nad ničím. On však vládne nad všemi věcmi, což zahrnuje i ty nejmenší detaily v životě jeho dětí.
- b. Bůh nedopustí zkoušky, aniž by nám spolu s nimi neudělil potřebnou milost k jejich překonání. Nedopustí, abychom byli zraněni, aniž by nám spolu s tím nezajistil uzdravení našich ran.
- c. Na pocity se nelze spoléhat, neboť je ovlivňuje mnoho věcí – náš zdravotní stav, okolnosti a dokonce i počasí. Boží slovo je spolehlivé, neboť je nezávislé na všech okolních vlivech.

2. Podřízenost

- a. Stejně jako voják i křesťan poslouchá rozkazy svého nadřízeného. Známkou dobrého vojáka je odhodlání splnit všechny příkazy svého velitele.
- b. Podřízenost, kterou od nás Bůh žádá, nevyhlíží jako otrok přistupující se sehnutým hřbetem ke svému krutému pánu, spíše jako dítě přicházející ke svému milujícímu otci. Když se naučíme podřízovat v malých věcech, pomůže nám to naučit se podřízovat ve věcech velkých.

3. Jistota

- a. Vzhledem k tomu, že jsou naše časy v Boží ruce, víme, že ať už budeme čelit jakýmkoli okolnostem, je naše konečné vítězství jisté.
- b. Jistota, s níž důvěřujeme Bohu, nám pomůže překonat zklamání z lidí. Pomůže nám prohloubit náš růst a naši zralost v okamžicích, kdy taková zklamání prožíváme, a my se jimi nenecháme přemoci.

ZÁVĚR

Naše důvěra v Pána roste tehdy, když se sytíme Božím slovem a dbáme na pravidelné modlitby. Pokud Slovo a modlitby budeme zanedbávat, ohrožujeme tím budoucnost svého křesťanského života. Boží slovo nám přináší nové pohledy na způsoby Božího působení a skýtá základ, na němž můžeme budovat svou víru.

^{*} Ž 31,16 (B21)

MAGAZÍN PRAKTICKÉ LETNIČNÍ TEOLOGIE

vydává: Apoštolská církev ve spolupráci s nakladatelstvím Life Publishers

Copyright 2014 General Council of Assemblies
of God in Life Publishers International

<http://www.enrichmentjournal.ag.org>

<http://www.apostolskacirkev.cz>

Všechny biblické citáty jsou převzaty, není-li uvedeno jinak,
z Českého ekumenického překladu (vydání z roku 2001).

VÁŠ NÁZOR NÁS ZAJÍMÁ.

Své reakce k časopisu zaslejte na mplt@post.cz.

JARO 2014